

BÁLINT ÁGNES SZELEBURDI CSALÁD

A SZERZŐ RAJZAIVAL SIRÁLY KÖNYVEK MÓRA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1968

Szeptember 22.

Megbeszéltük a Radóval, hogy naplót fogunk írni, és majd ha öregek leszünk, jót derülünk rajta. Ezt a szót, hogy derülünk, a Radótól gyűjtöttem. Az ő papája nyelvész. A mamája meg színésznő, és otthon mindig szerepeket tanul. Ezért nálunk az osztályban Radónak van a leggazdagabb szókincse. De én már sokat loptam belőle.

Radó majdnem mindig hosszúnadrágban jár.

Anyu Jenőkének hívja, apu meg hámozott gilisztának.

Radóval hosszasan tárgyaltunk arról, hogyan írjuk a naplót. Csak arról írjunk-e bele, ami igazából megtörtént, vagy olyat is írjunk bele - hogy érdekesebb legyen -, amiről csak olvastunk. És hogy csak a vasár- meg ünnepnapokról írjunk- e, amikor kirándulni szokott az ember, meg moziba menni. Végül is a Radó azt mondta, hogy a hétköznapok érdekesek igazán, mert abból látszik, milyen egy család élete. És én elsősorban a családomról akarok naplót írni.

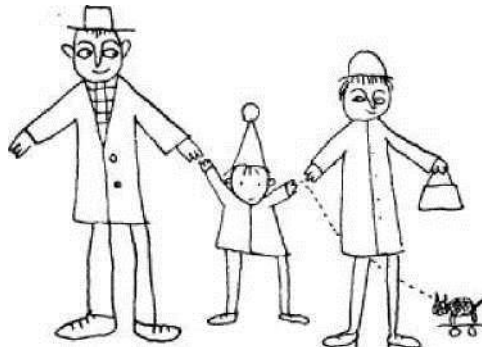
Én is egyik tagja vagyok a családomnak. Életben sokkal szebb vagyok, mint a rajzon, és életben nekem csupa piros csíkos ingem van, a Ferinek meg kék csíkos, hogy meg lehessen különböztetni, de a bátyám, a Feri nem adta ide a négy színű golyóstollát, pedig kértem tőle. Az én golyósommal meg csak fekete csíkos inget lehet rajzolni.

A Feri életben nagyobb, mint én. Mérgemben rajzoltam kisebbre, amiért olyan irigy.

A szüleim is szebbek, mint ahogyan lerajzoltam őket, de különben ilyenek, mikor sétálni mennek a hűgunkkal.

Előlről egészen olyanok, mint más gyerekek a szülei. Oldalról már nem olyanok, mert oldalról látszik Barika is.

Barika a kis hűgom játéka, anyu varrta neki, mikor én még másodikba jártam. Valami régi báránybőr bundának a gallérjából varrta. Anyu nagyon szeret játékállatokat varrni, csak sohasem sikerül neki. Barika sem sikerült, már új korában rogyant volt a lába, és nem látszott rajta, hogy bárány akar lenni. De a kis hűgom, a Picurka nagyon szereti. Soha nem megy sétálni Barika nélkül. Pedig Barika már csak olyan, mint egy lábtörlő. Még olyanabb. Ahogy Picurka húzza maga után az utcán, a szőrbe beleakad minden villamosjegy meg almahéj. Apu már sokszor be akarta dobni a szemétkébe, Picurka azonban nem engedi. Így hát csak kiporolják, és következő vasárnap megint mennek vele sétálni.

Azt szeretem a szüleimben, hogy nem kényesek. Más biztosan nem menne végig az utcán Barikával. De ők tudják, hogy Barika a gyerekük kedvenc játéka, és nem törődnek vele, ha mások azt hiszik, hogy Picurkának nincsenek rendes, pénzért vett játéka.

Radó azt mondja, hogy az ilyen szülők sokat érnek. Ő például vasárnap, ha sétálni mennek, nem

hordhatja a megszokott sapkáját, amelyik már jól a fejéhez idomult, hanem egy kiállhatatlan, kemény sapkát kell hordania.

A bátyám, a Feri, az is olyan hiú, mint a Radó szülei. Jól tanul, folyton az eszét fitogtatja, nehogy azt higgyék, hogy nincs neki.

Ferinek is van barátja, akivel egy padban ül, mint én a Radóval. Az ő barátja a Novák.

Novákék hatan vannak testvérek. Három nővére már dolgozik. Mind a Fonóba járnak, ahová a mamája. A legidősebb nővére már férjnél is van, és olyan házban lakik, ahol egyszer leugrott egy ember az emeletről.

A Novák tud drótból lámpaernyőt forrasztani.

A második emeleten lakik egy fiú, a Füzesi Andris, az is mindenfélét forraszt. Például egyszer forrasztott drótból egy nagy pókhálót, és felerősítette a lépcsőházban a falra. Mikor Annus néni, a házfelügyelőnk le akarta söpörni, nem jött le.

A Füzesi Andris nővére, a Kati nem tud forrasztani, de a mamájának a régi fürdőruhájából kiváló csúzligumit szokott nekünk kihúzogatni.

A második emeleten több gyerek van, mint a mi emeletünkön, de a Lehocki Jancsi is hozzánk jár fel játszani a hűgával, a Verával, mert itt nálunk tovább süt a nap a folyosón.

Egyébként itt nálunk, a harmadikon majdnem csupa öregek laknak. A sarokban két idős néni lakik, a Hetti néni és az Olgi néni. A Hetti néni nagyon finom süteményeket tud sütni, mindig ad nekünk is belőle. De nem úgy, hogy behív bennünket a lakásba, hanem kihoz egy tányér süteményt a folyosóra, és megvárja, míg leesszük róla. Mert a sógornője, az Olgi néni nem szereti, ha gyerek megy be hozzájuk. Olgi néni folyton takarít, reggeltől estig a parkettet fényesíti és a kilincseket.

Az első emeleten is lakik egy öreg néni, özvegy Serédinének hívják, az jóban van Hetti nénival, de Olgi nénire nagyon haragszik. Csak olyankor látogatja meg Hetti nénit, ha a sógornője nincs otthon. És a kutyáját, a Fifit sem viszi magával, mióta egyszer Olgi néni az egész házat telekürtölte azzal, hogy másfél napig szedegette a Fifi szőrét a perzsaszőnyegről.

Régen, fiatalkorában Fifi díjat nyert egy kutyakiállításon. Láttuk az érmet is. Nem tudom, hogy akkor milyen volt a Fifi, de biztos, hogy nem ilyen, mint most, mert akkor nem adtak volna neki érmet. Még nem írtam le, hogy kik laknak itt mellettünk, a másik oldalon. A Belvíziék. Sajnos. Mi a Ferivel meg a Picurkával meg a Radóval meg a Novákkal ki nem állhatjuk őket. Egy gyerek sem szereti őket a házból. Pedig nekik is van egy ötéves lányuk, az Andrea.

A mamája azt hiszi, hogy szép. Pedig csak olyan, mint az a porcelán egér, amit a Serédi néninél láttam egyszer a vitrinben.

És borzalmasan kényes. Nem jár sehová játszani, hogy őhozzájuk se járjon senki játszani. Ugyanolyan kényesek a lakásra, mint Olgi néni. Meg is értik egymást nagyszerűen.

Radó egyszer együtt jött fel a liften Olgi nénival meg a Belvízi nénival, akik arról beszélgettek, hogy a parkettjük ma nincs jó színben, kicsit sápadt, talán az időjárás miatt. Különben Olgi néni mindenkinek meséli, milyen gyönyörű lakásuk van Belvíziéknek, tele modern kerámiával és mindenféle drága, külföldi holmival. Belvízi néninek indiai aranypapucska van, Belvízi bácsi pedig amerikai pipadohányt szív. Azt is Olgi néni híresztelte el, hogy Andreának a szobájában látható minden játék, amit csak a boltokban kapni lehet, meg olyan is, amit nem lehet kapni, mert Belvízi bácsinak nagyon sok ismerőse van, és aki jár hozzájuk, az mind hoz külföldről valami drága játékot Andreának.

Mondta is a Novák, hogy jó volna egyszer a mi szobánkából alagutat fúrni Belvízi Andrea szobájába, és mikor nincsenek otthon, akkor átmásznánk, és játszánánk a játékaival. Nálunk a Feri ágya alatt volna az alagút bejárata, odaát meg parkettszínűre festett lemezzel takarnánk el a kijáratát. Vagyis takarnók, ahogy a Radó szokta mondani. Azt is mondta a Radó, hogy inkább a szekrény alatt lyukadjunk ki, átvágva mindjárt a szekrény alját is. A szekrények aljában mindig szokott papír lenni, az takarná a lyukat. Mi pedig a szekrényajtón keresztül kibújhatnánk.

Ez jó ötlet, de a Ferinek nem tetszik, mert fél, hogy ha egyszer az Andrea valami nehezebb dolgot dob le a szekrény aljára, mondjuk, egy kirándulócipőt vagy egy sporttáskát, azt a papír nem bírja meg, az Andrea holmija leesne a lyukba, és minden kiderülne.

Azt is el szoktuk képzelni, hogy bekormoznánk a cipőnk talpát, és jól összejárnánk a parkettjüket. Nagyon haragszunk rájuk, mert borzalmas csúnyán tudnak nézni, ha ott játszunk a folyosón. És mindig ránk szólnak, hogy miért nem a játszótérre megyünk játszani. Tegnap is, mikor egy percre kiderült, szaladtunk Picurkával a folyosóra fogócskázni, de a Belvízi bácsi, az a két lábon járó, csúnya krumpli mindjárt szólt, hogy ez nem játszótér, miért nem oda megyünk, ha ugrálhatnánk van. Pedig mire lementünk volna, már újra esett az eső. De ő persze nem bánja, ha a más gyereke bőrig ázik, tüdőgyulladást kap és meghal.

Bezzeg az Andrea, annak szabad a folyosón tologatnia a babakocsiját! Mert a Belvízi néni szerint az Andrea csak levegőzik egy kicsit. És nem rendetlenkedik úgy, mint mi.

Most már több lakót nem írok le, mert kezdek éhes lenni. Azt hiszem, szilvalekváros kenyeret eszem. A szilvalekvárt nagymamáéktól hoztuk, mikor hazajöttünk a nyaralásból. Radónak is nagyon ízlik.

Szeptember 25.

Feriék kirándulni voltak Vácrátóton, és hoztak haza állatokat meg növényeket, mert a Feri meg a Novák biológiai szakkörbe jár. A Novák növényeket gyűjtött, Feri meg békákat. Van a szakkörnek egy nagy, üres terrárium, azért gyűjtött a Feri békákat, hogy legyen benne valami, ami mozog. Szeretett volna gyíkot hozni, meg szalamandrát is, de azt nem talált.

Egy jó kis zsákban hozta a békákat, az is a szakköré, és hozott egy csomó falevelet, azt beleszórta a fürdőkádba, azután kiengedte a békákat, hogy éjszakára szabadon legyenek. Nagyon örültünk Picurkával, mert nem lehetett fürdenünk. A békáknak is örültünk, hozott a Feri egy mohazöldet, kacskaringós, fehér mintával, egy feketét, aminek a hasa fehér, két csíkos lábú kecskebékát és két vörös hasú unkákat.

Kellett volna egy különleges, zsemleszínű békának is lennie, de azt nem találtuk. Biztosan kimászott a zsákból, mielőtt még bekötötte.

Ha Feri ideadta volna a golyóstollát, akkor most mindenféle színes békákat rajzolhatnák. De olyan irigy az a Feri, hogy borzasztó! Azt sem akarta engedni, hogy figyeljem az unkákat, mikor kezdik fölfújni magukat. A Lehocki Jancsi mondta nekem, hogy mikor ő nyaralni volt, látott unkákat, és azok felfújták magukat kétszer akkora, mint amekkorák, és elkezdtek vartyogni. Vagy unkogni? Mindegy.

Szeptember 27.

Tegnap mozgalmas napunk volt, irigyelt is érte a Radó! Náluk egész álló nap nem történt más, csak az, hogy a papáját idegesítette a szomszédból áthallatszó rádió, nálunk meg már korán reggel volt egy borzasztó nagy visítás. Én nem hallottam, mert még aludtam, de aki már ébren volt, az mind kirohant a folyosóra, mert azt hitték, megöltek valakit.

Sajnos, mi még akkor aludtunk a Picurkával, csak a Feri hallotta. Mi csak az ajtócsapkodásra ébredtünk föl.

A nagy visítás az volt, hogy Annus néni, a házfelügyelőnk mosta a lépcsőt, és meglátta a mi zsemleszínű békánkat. Mert az nem Vácrátóton ugrott ki a zsákból, ahogy a Feri gondolta, hanem itt, a lépcsőházban. És ott ült szegény egész éjjel a hideg kövön. És Annus néni megijedt tőle.

Mikor a Feri lement a békáért, hogy felhozza, akkor a Belvízi néni is elkezdett visítani, hogy micsoda szomszédság, kígyót-békát tartunk a lakásunkban, és ő kénytelen ilyen népekkel egy házban lakni. Olgi néni a folyosó másik végén ájuldozott. Apu méregbe gurult, és mondta, hogy senki sem kénytelen a mi szomszédságunkban

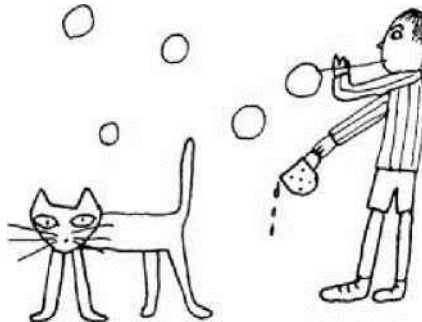
lakni, már holnap el lehet költözni mellőlünk.

A tegnapi napon több gyerek elkésett az iskolából, köztük én is meg a házbeli barátaink, mert mind feljöttek békanézőbe, és segítettek zsákba rakni őket. Olyan nagy volt a nyüzsgés, hogy valamelyikünk nyitva felejtette a kádnak a csapját.

Én értem haza elsőnek a napköziből, mert Ferinek kosárlabdaedzése volt. A lakásunk teljesen teli volt vízzel, pedig Annus néni addigra már bement az ő kulcsával, és elzárta a csapot. Neki a Szentesi bácsi szólt. Szentesiék alattunk laknak, és éppen ebédeltek, mikor a mennyezetről csöpögni kezdett a levesükbe a víz.

Szentesi néninek van egy nagy, cirmos macskája, a Karcsi. Mindig kiül a folyosóra, ha süt a nap. A vizet nem szereti, ezt onnét tudom, hogy egyszer, mikor Picurkával szappanbuborékot fújtunk, és rácsöpögött a szappanos víz, akkor nagyon mérges volt, és bement a lakásba.

Radó csudára megörült, mikor felhívtam, és mondtam neki, hogy nálunk árvíz van. Kért, hogy addig ne csináljak semmit, míg ő nem jön. Hát nehezemre esett várni, de kivártam, csak a Lehocki Jancsiéknak szóltam közben.

Mikor anyu hazaért a munkából, egy csomó cipőt meg zoknit látott az ajtó előtt.

A Radó meg csuromvíz volt, mert mikor a Füzesi Andris kirántotta alóla a szőnyeget, hanyatt esett a vízbe. Jaj, de jól mulattunk! Persze mikor már anyu is otthon volt, nem lehetett olyan nagy pancsolást csapni, hanem személtapláttal meregettük vödörbe a vizet.

Ferinek mind szétáztak a füzetei, mert neki az a szokása, hogy reggelenként kirázza a táskájából azt, ami nem kell, bedobálja az aznapi könyveket meg füzeteket, a többit pedig ott hagyja a padlón. Barika jól teleszívta magát vízzel. Most majd szép tiszta lesz. Radó végül az én tréningruhámban ment haza.

Szeptember 29.

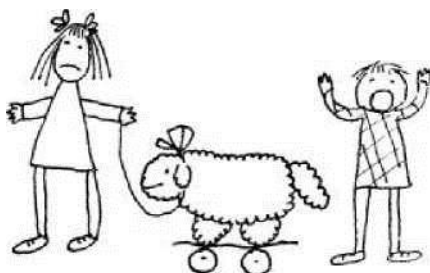
Már teljesen fölszáradt a parkettünk, a szőnyegek is megszáradtak, meg a cipők is mind. Szerencse, hogy olyan szép, nyáriás idő van, ajtót, ablakot nyitva lehet hagyni. Nem is írok most tovább, hanem lemegyek a parkba kicsit focizni a Lehocki Jancsiékkal.

Szeptember 30.

Tegnap délután a Szentesi Karcsi beugrott a nyitott konyhaablakon, és megette a rántott halat, amit anyu kikészített nekünk az asztalra, hogy legyen vacsoránk, míg ő fodrásznál van. Szentesi néni még ma is panaszkodik, hogy nem győz Karcsinak tejet adni, annyira szomjas a halra. Most, hogy az ajtók meg az ablakok is nyitva vannak, minden szó behallatszik a folyosóról. Lehet hallani, mikor Olgi néni pöröl Hetti nénival, amiért Hetti néni csak négyszer húzza végig a cipője talpát a lábtörlőn, és nem nyolcszor. És azt is hallottam, mikor Belvízi Andrea azzal hengegett a mi Picurkánknak, hogy neki danulon báránya van, amit ki lehet mosni a kádban. A hógunk mondta neki, hogy Barika viszont tud úszni, láttuk, mikor nálunk árvíz volt. Andrea nagyon irigykedett, amiért náluk még sohasem volt árvíz. Aztán mérgében azzal hengegett, hogy az ő danulon bárányának a Pirtyán bácsi istállót készít. A Pirtyán bácsi hivatalsegéd vagy micsoda ott, ahol az Andrea papája dolgozik, és mindig mindent megjavít meg szerel a Belvíziéknél, ingyen. Legalábbis Hetti néni azt mondja, hogy Belvíziék soha semmiért nem fizetnek egy fillért sem, Pirtyán bácsi azért dolgozik náluk mindenféleképpen, mert Belvízi bácsi megígérte, hogy a legközelebbi fizetésemelésnél rá is gondolnak. Andrea azt mondja, hogy a játék istállót villannyal lehet világítani. Jó volna megnézni.

Október 1.

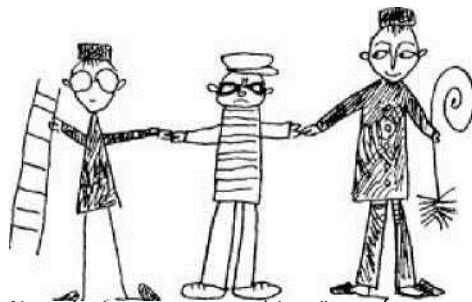
A hógunk látta a játék istállót, mert Andrea behívta, és megmutatta neki a játékeit. Picurka azóta folyton sír, hogy Belvízi Andreának saját, külön szobája van, amiben csak ő lakik a danulon bárányával meg a babáival. Most ő is szeretne külön szobát, amiben azzal a rusnya Barikával lakhatna. Magyaráztuk neki, hogy a Belvíziék lakása négyszobás, a miénk meg csak két szobából áll. De Picurka egyre csak óbégat, hogy lakjunk mi is négyszobás lakásban.

Az ember húga mindig csak bömböl. Szerencsére tegnap Feri egy kis dobozban hozott cincérpondrót. Ez annyira érdekelte a hógunkat, hogy elfeledkezett a sírásról is. Mindenáron a hernyóval akart játszani. Feri mondta, hogy az nem hernyó, hanem pondró, és majd ha itt lesz az ideje, bebábozódik, aztán tavaszra pompázatos, nagy bajuszú cincér válik belőle. Csak jó helyet kell neki csinálni, uborkásüvegben, fűrészporral, falevéllal, hogy kedve legyen bebábozódni. Most mindenütt a pondrót keressük, mert mikor tegnap elkezdődött a televízióban a film, akkor a Feri csak föltette a pondrós dobozt a szekrény tetejére, hogy Picurka ne érhesse el, és szépen ott is felejtette. Mire eszébe jutott, addigra a doboz már üres volt. A pondró kirágta magát, és elszökött. Kár, mert Radóval már megbeszéltük, hogy ellopjuk a Feritől, és tavaszra lesz egy nagybajuszú cincérünk.

Október 4.

Radóval elhatároztuk, hogy kéményseprők leszünk. Nagyon érdekes lehet fönt járkalni a tetőkön. Majd úgy csináljuk, hogy egyikünk fönt belekiabál a kéménybe, a másikunk meg lentről, a kis vasajtón át visszahug nekik. Azonkívül vannak rablók, akik a háztetőn keresztül menekülnek. Mi a Radóval megfognánk egy ilyen rablót, és - mit is csinálnánk vele? Mondta a Radó, csak elfelejtettem.

Nem baj, eszem egy kis süteményt.
Na, már eszembe is jutott, hogyan
mondta a

Radó: "Az igazságszolgáltatás kezére juttatnók a rablót."

Szegény szüleinknek elégük lehet a hűgunkkal! Folyton nyafog, hogy ő is szeretne külön szobát, mint Andrea. Anyu mondta is, hogy bizony, jó volna nagyobb lakásban lakni, ahol lehet vasárnap délutánonként aludni, míg mi egy távolabbi szobában játszunk. De azért ő sem akar innen elmenni, mert apunak igaza van abban, hogy egy nagy lakásnak a bére is nagyobb, és akkor kevesebbet tudunk autóra félretenni.

Még annál is kevesebbet, mint amit így félreteszünk. Márpedig mi a Ferivel inkább azt választjuk, hogy autónk legyen, amivel hétvégeken kirándulni lehet a Balatonhoz meg mindenhová.

Október 7.

Emeletes ágyunk lesz! Háromemeletes! Legalul fog aludni a Feri, középütt én, és legfelül Picurka, minthogy ő a legkönnyebb. De ha a Picurka beleegyezik abba, hogy nekiadom a törömet, akkor én alszom legfelül.

Azért lesz emeletes ágyunk, mert tegnap itt volt látogatóban Serédi néni a Fifivel. Mi a szobánkban tanultunk, de közben feljött a Novák meg Füzesi Andris is, hát kitaláltuk, hogy jó volna pingpongozni.

A mi asztalunkat szét lehet nyitni, és akkor elég nagy a pingpongozáshoz, viszont akkor elveszi a szobából a helyet. A Novák nem is tudott mozogni, egészen oda volt lapítva a falhoz.

A Feri találta ki, hogy ha a Picurka ágyát áttoljuk anyuék szobájába, akkor előbbre lehet húzni az asztalt, és Nováknak is lesz helye ugrálni. Átloktuk hát Picurka ágyát a másik szobába, mert nem is figyeltünk arra, hogy vendég van. Anyu mondta aztán, hogy Serédi néni iszonyúan megdöbbsent. Éppen azt mesélte, hogy Olgá néni minden este megnézi, nincs-e betörő az ágy alatt, mikor odacsúszott eléje Picurka ágya, teli kabátokkal, sapkákkal, táskákkal, könyvekkel meg almacsutkákkal. Ugyanis nagymamáék múlt héten küldtek egy kosár almát, és most azt fogyasztjuk.

Serédi néni el is ment - ahogy Radó mondaná - "egy megrázó élménnyel gazdagabban". Apu meg bejött hozzánk, és udvariasan kérte, hogy máskor, ha náluk vendég van, ne taszigáljunk át hozzájuk egy szemétdombot.

Magyaráztuk neki, hogy a csutkák csak azért voltak, mert aki nézte a játékot, az fent ült a Picurka ágyán, és almát evett.

- Teljesen érthető! - mondta erre az apu -, csak az a baj, hogy a csutkákkal telidobált ágyat áttoltátok a vendég orra elé.

- Mert kellett a hely! - kiabáltak kórusban. - Nem lehet pingpongozni olyan szobában, ahol három ágy terpeszkedik!

Akkor mondta a Novák:

- Nem is értem, miért nem csináltatnak Feri bácsiék emeletes ágyat. Nálunk is otthon úgy vannak az ágyak, egymás fölött. Meg sem tudnánk mozdulni különben.

Ugyanis az a nővére, aki már férjhez ment, közben összeveszett a férjével, és most megint otthon lakik a Novákéknál, de most már gyereke is van.

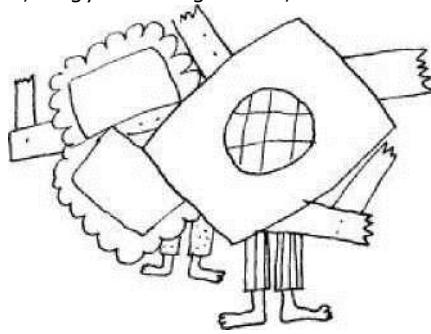
Holnap vesszük meg a vasalódeszkákat.

Ugyanis, miután Novák említette ezt a dolgot, Ferinek eszébe jutott, hogy az Ezeremester című folyóirat valamelyik számában le van írva, hogyan kell vasalódeszkából emeletes gyerekágyat készíteni. Meg is találtuk azt a számot, nagyon egyszerű az egész ügy. Novák ugyan mondta, hogy szóljunk a papájának, az szívesen eljön nekünk segíteni, de minnek szóljunk, mikor ezt mi magunk is meg tudjuk csinálni. Picurka egyébként azt hitte, hogy az emeletes ágyra liften kell fölmenni.

Október 12.

Mégis szólunk a Novák bácsinak, mert az az emeletes ágy, amit mi magunk építettünk, összedőlt

alattunk. Szentesi bácsiék azt hitték, hogy földrengés van, mikor a csillárjuk himbálózni kezdett.

Szerencsére a Feri még nem volt ágyban, mikor ez történt, még fogat mosott, így őt nem lapítottuk össze, csak a Picurka Barikáját.

Apu először bizonygatta, hogy azért dőlt össze az ágy, mert én Picurkával a legfelső ágyon birkóztam. Pedig nem is birkóztunk, csak meg akartam értetni azzal a fafejű hűgunkkal, hogy övé lehet a töröm, viszont én alszom a legfelső ágyban. Egyre azt kiabálta, hogy neki nem kell a töröm. Az én töröm, aminek két igazi csorbulás is van a pengéjén! Olyan, mintha sziklabörtönöm falait vájtam volna vele. Igazában attól csorbult ki, hogy anyu paradicsomkonzervet bontott vele, mikor nem találta a konzervnyitót. De ez nincs sehol sem ráírva, és aki hozzáértő ember látja azt a szépen kicsorbult pengét, biztosan minden egyébre gondol, csak paradicsomkonzervre nem. Egyébként Novák bácsi, akinek végül mégis szóltunk, azt mondja, azért dőlt össze az ágy, mert túl sok volt a három emelet. És most ő segít megépíteni egy masszív kétemeletes ágyat.

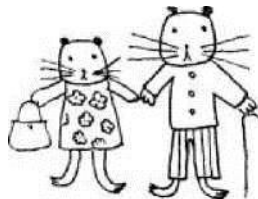
Közben kiderült, hogy Novák bácsi bélyeggyűjtő. Apu már össze is állított neki néhány szép sort, viszonzásul a segítségért.

Az nem baj, hogy csak kétemeletes ágyunk lesz, mert így is nagyobb helyünk van a pingpongozáshoz. Meg különben is csak a Feri ágya maradt ki az építkezésből.

Október 15.

Azért is én alszom felül!

Anyu nem engedi Picurkát fent aludni, mert fél, hogy leesik. Picurka először sírt, hogy ő már Belvízi Andreának elhencegett azzal, hogy a felső ágyon alszik. De Hetti néni megvigasztalta, hogy Belvízi Andrea így is nagyon irigykedik Picurkára, és mindenáron emeletes ágyat szeretne. Persze neki nem csinálnak, mert nincs testvére, akivel osztozkodnia kellene a helyen. Radó kapott egy pár szíriai aranyhörcsögöt. Az egyiket Gézának hívják, a másikat Rózának. Csakhogy én nem tudom, melyik a Géza, és melyik a Róza, mert teljesen egyformák.

Én is szeretnék ilyen kis hörcsögöket.

Az a bácsi, akitől Gézáék származnak, kutatóintézetben dolgozik. Tegnap mi is kutatóintézetet játszottunk Radóval. Az orvosságos fiolákból kiszórtuk, ami benne volt, úgysem szoktunk soha orvosságot bevenni, azután az üres fiolákba festékes vizet töltöttünk. Nagyon szépen mutatott, csak a húgom, akinek mindenbe bele kell ütnie azt a vacak kis orrát, feldöntötte a fiolákat, és az egész asztal csupa festék lett.

Október 20.

Andrea dicsekedett, hogy Pirtován bácsi csinál a babáinak emeletes babaágyat.

Olyan jó ennek a penészvirágnak, Pirtován bácsi mindent megcsinál neki, amit csak kér.

A Pirtován bácsi telis-teli lehet sikerélményekkel. Most én is sikerélményeket gyűjtök, mert olvastam az Élet és Tudományban, hogy aki este a napközben elért sikerektől föllelkesülve alszik el, az rövidebb idő alatt alussza ki magát. Mutattam ezt a cikket anyunak, mert ő mindig már nyolc órakor el akar engem zavarni a televízió elől azzal, hogy másnapra ki kell aludnom magamat.

Megbeszéltem ezt a dolgot Radóval, elolvastattam vele is a cikket, nagyon érdekesnek találja. De úgy látszik, a modern lélektanhoz nincs érzéke, mert mikor kérdeztem tőle, mivel érjek el sikereket, azt mondta: tanuljak jobban.

Igaza van apunak, mikor azt mondja, hogy a Radó kicsit koravén. Lehocki Jancsival is tárgyaltam a cikkről. Szerinte, ha volna énekhangom, azzal szép sikereket érhetnék el. De nincs.

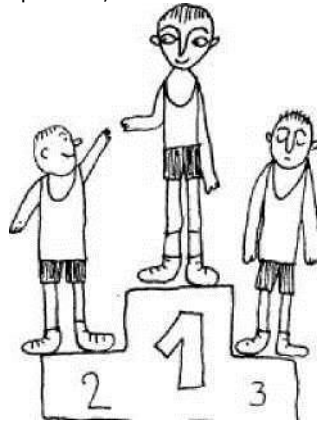
Október 20.

Ma nyelvtanórán, míg a Baumgarten felelt, Radó egy cédulára fölírta nekem, hogy szerinte miben érhetnék el sikereket. Első helyen megint a tanulást említette, aláhúzva - ez a rögeszméje - , azután írta még, hogy: sport, képzőművészet, közlekedés, természettudományos megfigyelések.

A közlekedést nem értettem. Radó megmagyarázta, hogy például ha futva elérek a megállóban egy autóbust, az szép siker, még szívdobogást is kap tőle az ember.

Szerintem ez tulajdonképpen sport. És minthogy mostanában sehol sem hirdetnek gyermekrajz-kiállítás, amire benevezhetnék, elhatároztam, hogy a sportban fogok sikereket elérni. Amellett persze

végzek természettudományos megfigyeléseket is, a kettő nem zárja ki egymást. Anyutól már kaptam egy nagy kanál penészt, baracklekvárról szedte le, és éppen el akarta dobni, mikor én elkértem. Belehelyeztem egy sajtosdoboz födelébe - amelyet előzőleg vastagon bekentem baracklekvárral -, és most ott tenyészttem. Nagyon szép, zöld penész, különféle dudorokkal.

Ami a sportot illeti, megbeszéltem Radóval, hogy ezentúl iskola után mindig futok néhány kört a parkban. Ha majd jól belejöttem a futásba, egyszer, mikor meccsre megyünk a Ferivel és Novákkal, készakarva később indulok el, mint ők, és úgy behozom őket a megállóban, mint a pinty. Kezdeti sikerélménynek ez is elég lesz, de ha tovább trenírozok, érhetek el még nagyobb sikereket is, olyanokat, mint például dobogó harmadik, második, esetleg első foka.

Október 24.

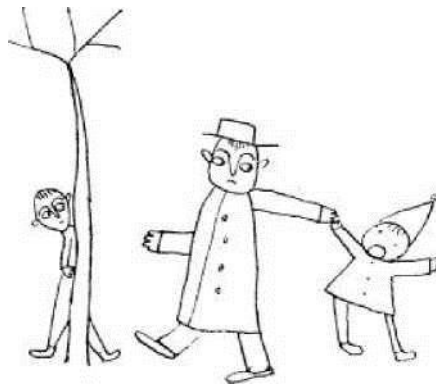
Tegnap, ahogy a harmadik körömet futottam a parkban, felfedeztem a szomszédos sétányon aput Picurkával. Ők minden délután szoktak sétálni, mert apu sokat ül a hivatalban, és kell neki a mozgás. Nem láttak engem, de én láttam őket, és azt is láttam, hogy Picurka egy hosszú csokoládé rudat evett. Most már értem, miért jár Picurka olyan szívesen sétálni az apánkkal! De azért felháborító, hogy mikor én tegnap vagy tegnapelőtt kértem pénzt aputól egy új bűnügyi regényre, azt mondta, hogy hónap vége van.

Most figyelni fogom őket edzés közben. Ha Picurka rendszeresen vetet apuval csokoládét, akkor majd én is járok velük sétálni.

Október 27.

A húgunk teljesen behálózza az apánkat. Tegnapelőtt - egy fa mögül lestem őket - csokoládé ceruzát szopogatott séta közben, tegnap meg csokoládé szivar fityegett a szájában. Pedig most már egyre közelebb van a hónap vége. Beszéltem erről Radóval, és ő mondta, hogy a nők ilyenek. Például az ő nagynénje elvált a férjétől, mikor annak kezdett rosszabbul menni.

Ma úgy osztottam be a köreimet, hogy egyenesen szembetalálkozzam apuékkal, mikor a cukorkásbodé felől jönnek. Sikerült is velük szembetalálkozznom, de csalódtam, mert Picurka nem szopogatott sem cukrot, sem csokoládét, hanem torkaszakadtából bömbölt. Először azt hittem, azért sír, mert apu nem vett neki édességet. Azután kiderült, hogy egy kis kövér, fehér kutyus miatt sír, amit egy fiú sétáltatott a parkban. Mindenáron haza szeretne volna vinni. Apuval együtt magyaráztuk neki, hogy nem vihetjük haza, mert nem a miénk. Akkor azért kezdett bömbölni, hogy apu vegyen neki kiskutyát. Olyan borzasztóan sírt, hogy a rendőr is odajött megnézni, nem valami minden emberi érzésből kivetkőzött fenevad veri-e a gyereket. Végeredményben nem jártam rosszul ezzel a találkozással, mert apu adott pénzt, hogy gyorsan hozzak valami édességet Picurkának, és természetesen magamnak is. De Picurka még akkor sem hallgatott el, mikor már a szájába akartam dugni egy gyönyörű csokoládé pipát.

Da

En olyan csokoládé butykost vettem magamnak, ami tokajival van töltve.

Kiskutyát egyébként én is nagyon szeretnék. Már sokszor emlegettük Radóval, hogy kellene egy kiskutya. De az ő apja sem enged kutyát tartani. Meg az enyém sem. Tegnap este szó volt erről, mert Picurka még otthon is bömbölt, nem kellett neki a csokoládé pipa. Feri rögtön jelentkezett, hogy ő is szeretne kutyát. Uszkárt, mert az olyan okos. Én meg boxert. Az osztályban az egyik fiú mamájának van boxerja. Sajnos, apánk ebben a kérdésben kérlelhetetlen. Nem engedi, hogy kutyát tartsunk. Azt mondja, egy ilyen csöpp lakásban éppen elég egymást kerülgetnünk, nemhogy még kutya is legyen a láb alatt.

Szerintem egy tacsó elérte nálunk. Az olyan

alacsony.

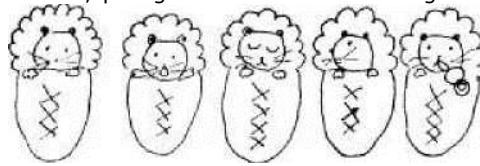
Feri meg kijelentette, hogy inkább ne gyűjtsünk autóra, hanem költözzünk nagyobb lakásba, és tartsunk kutyát. Ha kutyánk lesz, nem fog hiányozni az autó, amivel hétvégi kirándulásokra mehetnénk; a kutya úgymint odavarázsolja a természetet a városi ember lakásába. Legalábbis Zoli bácsi, Feriék élővilág tanára így mondta. Az az érdekes, hogy anyu sem akar kutyát. Már legalábbis azon az áron nem, hogy másik lakásba költözzünk. Szerinte nem egykönnyen találunk még egy ilyen lakást, amelyik ennyire közel legyen óvodához, iskolához meg az ő munkahelyéhez. Így is mindig elkésik reggelente, hát még ha messzebből járna munkába. Azonkívül attól szokott rettegni, hogy elüt bennünket valami. Ezért örül, hogy itt az iskola, a másik sarkon, még a villamossíneken sem kell keresztülmennünk. Radó villamossal jár iskolába, mert ők messzebb laknak. A múltkor látott a villamoson egy nénit, akinek lilára volt festve a haja. Most végül is nem emlékszem: megette Picur a csokoládé pipát vagy sem? Csak nem a Feri kaparintotta meg?

November 3.

Óriási nagy újság van:

Rózának öt kishörcsöge született! Akkorák csak, mint egy babszem, egészen csupaszok, és nem látnak. Radó megígérte, hogy ha majd már elég nagyok

lesznek, nekem is juttat belőlük. Egyébként csodálkozik, mert az a bácsi, akitől a Rózát meg a Gézát kapta, azt mondta neki, hogy a hörcsögök csak tavasztól ősziig szaporodnak. Úgy látszik, az a bácsi nem jól tudta, pedig kutatóintézetben dolgozik.

Tegnap mostunk Radóval. Eredetileg csak a gumimatracokat akartuk a kádban a víz alá nyomni, tudniillik a Feri kapott Nováktól valami igen jó gumiragasztót, és mi a Radóval megtaláltuk, azután keresni kezdtük, hogy mit lehetne ragasztani. Megragasztottuk Picurka gumizsiráfját, egy régi futballbelső, aztán Radó kérdezte, nincsenek-e lyukas gumimatracaink. Mondtam, hogy ereszteti mindegyik ereszt, de nem látni rajtuk lyukat. Radó megmagyarázta, hogy a gumimatracot felfújva a víz alá kell nyomni, és ahol lyukas, ott apró buborékok jönnek fel a víz színére. Mindjárt fel is fújtunk egy gumimatracot. A kád azonban tele volt szennyes ruhával. Nem is tudtam, hogy anyu még reggel, mielőtt munkába ment, beáztatta a szennyest. Mérgesek voltunk, mert már alig vártuk, hogy lássuk a buborékokat felszállni a víz színére, és akkor neki kellett állnunk kiszedni a sok ruhát a kádból. A nagy lavórba dobáltuk át. Radó közben mesélte, hogy otthon ők szoktak mosni az apjával. Mutatta, hogy a

piszkos részeket be kell dörzsölni mosószerrel. És mondta, hogy nagyon szeret centrifugálni. Olyan kedvet csinált nekem a centrifugázáshoz, hogy gondolkozni kezdtem: mi volna, ha kimosnánk a ruhát? Akkor lehetne centrifugálni. Radó azt mondta, hogy ő mosni is szeret. Így azután kimosztunk. Közben hazajött Feri, és veszekedett velünk, amiért hozzá mertünk nyúlni a gumiragasztójához. Mert olyan egy irigy. Az is baj volt, hogy kimosztuk a lila csíkos zokniját, a mi ott hevert a z előszobá ba n, a szék a la tt. Abban akart edzésre menni, szerinte az teljesen tiszta volt, csak véletlenül került a földre. Radó az én ünneplő nadrágomban ment haza, mert teljesen összefröcsköltük egymást. De a ruha nagyon szép lett.

Mikor anyu hazajött és meglátta, nem akarta elhinni, hogy mi mostuk ki. Csak mikor fölfedezte, hogy a fürdőszobában el van repedve az üvegpalc, meg hogy a centrifugának is levált a teteje, akkor hitte el. De annyira örült, meg annyira dicsért bennünket, hogy a Radó odasúgta nekem: - Te, hiszen ez igazi siker! Használd föl az esti filmnél!

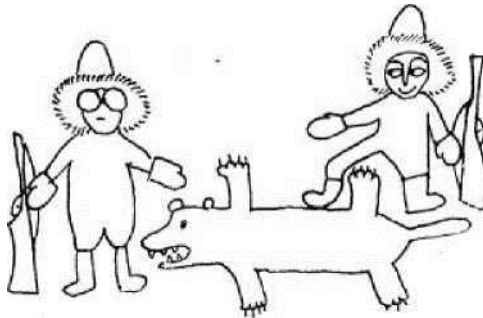
Radónak nincs szüksége sikerélményekre, mert az apja mindig elalszik a televízió előtt, és olyankor ő nézi helyette tovább a filmet. A mamája meg esténként mindig játszik a színházban.

Én viszont este, mikor anyu elkezdte, hogy menjek lefeküdni, mert korán kell kelnem, és ha nem alszom ki magamat, nem tudok majd figyelni az órák alatt... szóval, ahogy szokta, hát én akkor emlékeztettem

arra a bizonyos cikkekre, ami arról szól, hogy a napi sikerektől föllelkesült ember rövidebb idő alatt is kitűnően ki tudja magát aludni. Anyu nevetett, és azt mondta, hogy jó, nem bánja, nézzem végig a filmet. Csak sajnós, épp aznap este olyan szörnyűségesen unalmas film ment a televízióban, hogy nem bírtam végignézni.
Folyton énekeltek benne.
Nagyon mérges voltam.

November 8.

Lehet, hogy prémvadászok leszünk a Radóval. Illetve majd az egyikünk lövi a prémes állatokat, a másikunk meg kikészíti a bundájukat. A hasznot megfelezzük.

Most tanuljuk a prémek kikészítését. A televízióban volt egy műsor, ahol megmondták, mi kell ehhez: egy liter vízhez húsz deka só meg hat deka nyers

timsó.

Ez mind volt is itthon, csak állatbőrünk nem volt. De már azt is kaptunk a Füzesi Andristól. Az ő papája jár vadászni, ezért vannak az Andrisnak nyúl bőrei. Abból van neki zsebpénze, hogy eladogatja a MÉH-nek. Mi is vettünk tőle egy bőrt a Radóval. És már be is áztattuk a páclébe, úgy, ahogy a televízióban mondták. Sajnos, két teljes hétig kell áztatni, pedig már nagyon szeretném kiszedni és megszáritani. Közben mindig forgatni is kell a bőrt, nehogy megbüdösödjék.

Ejnye, erről jut eszembe: mi lehet a penészemmel? Megnéztem.

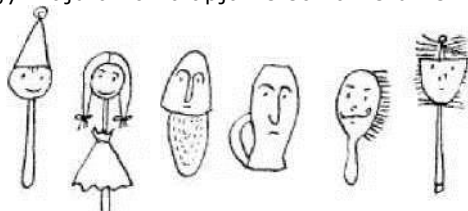
Teljesen összeszáradt szegényke. Nem is penész már, csak valami kis pizok. Pedig milyen gyönyörűen burjánzott, mikor anyu leszedte a lekvárról. Nagyon száraz lehetett neki a levegő a szobánkban. Persze, a központi fűtés! Kár. No, majd ha legközelebb szerzek anyutól penészt, azt a fürdőszobában fogom tartani.

November 13.

Barika tegnap szerelmes levelet hozott haza. Mióta rádólt az ágy, és egészen lapos lett, még több papírt szed össze az utcán, mint azelőtt. Ez a levél is a szőre közé volt akadva. Valami Ica írta egy fiúnak, hogy mióta nem találkozhatnak, fodrászhoz sincs kedve járni.

Radóval mi is nagyon szeretnénk szerelmes leveleket

írni. Megbeszéltük, hogy majd eldobáljuk az utcán,
és aki fölveszi, hogy elolvassa, az borzasztóan fogja
sajnálni a szegény, szerencsétlen szerelmeseket.
Mert majd csupa olyat írunk, hogy: "Egyetlenem, el
kell szakadnunk egymástól!" Meg hogy:
"Átkozom a percet, melyben megláttalak, csak
szervedés azóta az életem!"
A Radó mamája szokta ezt mostanában harsogni,
mikor az új szerepet tanulja.
Kértünk Füzesi Katitól szerelmes leveleket, de
kinevetett bennünket, azt mondja, hogy ők nem
irkálnak egymásnak az udvarlójával, mert mindennap
találkoznak az iskolában.
Nem baj, majd a Radó szerez otthonról. Ha ugyan az
öregei elrakták azokat a leveleket, amelyeket annak
idején váltottak.
Most jó dolgunk van, mert Feri meg Novák dolgoznak
az úttörő-bábszakkörnek, és nálunk készítik a
bábokat. Már csináltak bábót főzőkanálból,
szalmapapucsból, köcsögből, súrolókeféből, és anyu
fél, hogy majd az ő kalapjai is sorra kerülnek.

Mi meg örülünk, mert a maradék anyagokat meg azt,
ami nem sikerült, nekünk adják.

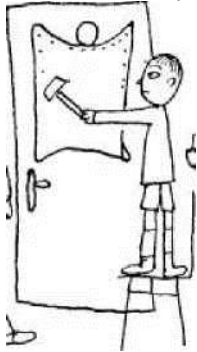
Radóval szép, hosszú szakállt ragasztottunk magunknak, Picurkának pedig piros orrot. Így mentünk le a második emeletre, hogy megmutassuk magunkat Jancsinak és Verának. Mikor jöttünk visszafelé, Andrea mamája rettenetesen leszidott bennünket, mert a küszöbükre odafújt a szél egy szál kócot valamelyikünk szakállából. Ő kikéri magának, hogy teliszemeteljék a lakását.

Az Andrea mamája öregkorára majd éppen olyan lesz, mint Olgi néni, aki már teljesen belebolondult a folytonos takarításba. Hetti néni mesélte, hogy neki csak kesztyűben szabad a kilincsekhez nyúlnia, és mikor süt valamit a konyhában, akármilyen meleg van, nem nyithat ablakot, nehogy a szél besodorjon egy porszemet a tésztára. Olgi néni annyira irtózik a bacilusoktól, hogy az már kész nevetség. Persze Hetti néninek nincs kedve ezen nevetni. Ő ott verejthet a meleg konyhában. Méghozzá elég gyakran, mert valahányszor Belvíziékhez vendégek jönnek, Olgi néni mindig ráparancsol Hetti nénire, hogy süssön finom pogácsákat meg sós rudakat az ő drága barátnőjének. Hetti néni olyan pogácsákat meg sajtos-sós rudakat tud sütni, mint senki a világon a mi nagymamánkon kívül, és Belviziné ezzel henceg a vendégeinek.

November 23.

Végre kivehettük a nyúlbert a pácléből. Tegnap szegeztük fel Radóval a fürdőszobaajtóra. Apu nem

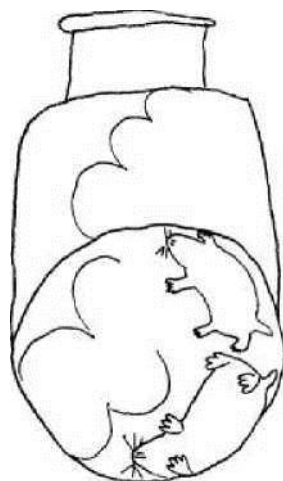
örült a szegezésnek, de megmagyaráztuk neki, hogy a vizes bőrt jól ki kell nyújtani, és csak szegekkel lehet úgy rögzíteni, hogy össze ne ugorják. Mert a bőr szeret zsugorodni, ezt apu is elismerte. Még nem tudom, mit varrunk a nyúlbőrből.

Lehet, hogy anyunak kucsmát, úgyis hallottam, mikor mondta apunak, hogy a tavalyi kucsmája már kiment a divatból.

November 28.

Radó talált otthon szerelmes levelet, csak nem hozhatta el, mert a papája észrevette, és visszaszedte tőle. De hogy ne jöjjön üres kézzel, hozott nekem két kishőrcsögöt. Világosbarna bundájuk van, fényes, fekete szemük és kurta farkuk.

A nagyobbik a Guszti.

A kisebbiket Jenőkének hívják.

Őt a Radó iránti tiszteletből neveztük el így.

Az ilyen hörcsögök éjszakai életmódot folytatnak, vagyis egész nap alszanak, és akkor kezdenek ébredezni, mikor a televízióban már a jobb műsorok mennek.

Olyankor ki kell venni őket az uborkásüvegből, ahol nappal vatta közé bújva alszanak, és sétáltatni kell őket, nehogy szívelhájasodást kapjanak.

Ha unalmas a tévéműsor, akkor inkább őket nézegetjük az üveg fenekén keresztül, ahogy alszanak.

A rajzon nem látszik, hogy mennyi minden van az

üvegükben, a vatta között: mogyoró, dió,
sajtdarabkák, kelkáposztalevél, kockára vágott
sárgarépa és egy kis darab palacsinta. Ezt mind séta
közben gyűjtötték össze, a Picurka babatányérjairól,
és eldugták a vattafélszékben egy külön kis lyukba.

November 30.

Tegnap nagyon megijedtünk. Este hat óra tájban
kiengedtük Gusztit és Jenőket sétálni, azután
leültünk televíziót nézni. Mire vége lett a műsornak,
és megvacsoráztunk; Gusztiék eltűntek. Mindenütt
kerestük őket, elhúztuk a rekamiét is a faltól, de úgy
eltűntek, mint a kámfor.

Ma reggel találtuk meg őket a Picurka prémes
papucsában. Fogalmunk sincs róla, hol járhattak
éjszaka.

A nyúl bőr megszáradt, és olyan kemény, mintha
bádogból volna. Nem tudom, mit csináljunk vele.
Pedig a prémes oldala nagyon szép, teljesen olyan,
mint az igazi nyúlprém. Csak éppen nem hajlik.
Mondtam Picurkának, hogy ha az esti sétákról mindig
hoz nekem haza egy kis csokoládét, akkor övé lehet
a nyúl bőr. Nagyszerű szőnyeg a babáinak. De az a
kis undok azt mondta, hogy neki nem kell a nyúl bőr
babaszőnyegnek, mert büdös.

Egyáltalán nem büdös! Sajátos szaga van, ahogy
Radó megjegyezte, de hiszen minden bőrnek van
valami szaga. Ez a cserzéstől van. Vagyis attól, hogy
olyan sokáig állt abban az áporodott lében.

December 3.

Tudjuk már, hol jártak Gusztiék akkor este! Andrea mesélte Picurkának, hogy két kis barna egér volt nála egyik nap, és ettek a tálból, amelyikben Andrea süteménymorzsát tálalt a babáinak.

Először nem értettük, hogyan mehettek át Gusztiék Andreához, de ma délután, ahogy kiengedtük őket az uborkásüvegéből, figyeltük, merre mennek. Egyenesen a Feri ágya alá osontak. Utánuk világítottunk zseblámpával, hát először is egy akkora malterdombot láttunk, hogy megijedtünk tőle. Nem értettük, honnan került az oda.

A domb mellett volt egy lyuk, abban tűntek el a hörcsögeink. Akkor fúrhatták, mikor mi a filmet néztük. De hogy ennyi maltert kikaparjanak a falból, ezt soha, soha nem gondoltuk volna! Mindenesetre összesöpörtük, mielőtt anyuék észrevették volna. És hát ez a lyuk a falban, ez átvezet Andrea szobájába. Ezt onnan tudjuk, hogy mikor ott hasaltunk a szőnyegen, és kotortuk lapátra a sok maltert, hallottuk odaáról Andrea hangját:

- Kisegerek, aranyos kisegerek!
Átkiabáltunk neki a lyukon, hogy azok nem egerek, hanem szíriai aranyhörcsögök. Kérte, hadd maradhassanak nála. Mondtuk, hogy arról szó sem lehet, de esténként majd mindig átengedjük őket őhöz is egy picit.

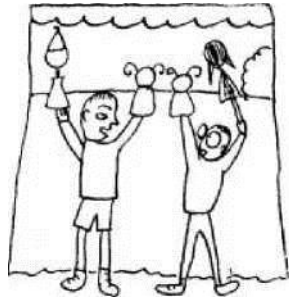
Nagyon örült. Nem is csodálom. Egész nap egyedül kuksol abban a szobában, a süket babái között. Gusztiék legalább hallják, ha szól hozzájuk. És ha

bedugom hozzájuk az ujjamat, mikor még ott mocoognak az üvegben, a vatta között, de még nincs kedvük sétálni, akkor azt mondják:
- Pfffffzzzzzsss!

December 7.

Elhatároztuk Radóval, hogy színészek leszünk. Tegnap Téliapó-ünnepély volt a kisdobosoknak, és a bábjátékban mi is szerepeltünk. Mi voltunk a birkák, akik bégetnek. Gyönyörűen bégettünk, csak az volt a baj, hogy közben ránéztem a Radóra, és láttam, hogy behunyja a szemét, mikor béget. Borzalmasan rám jött a nevetés, nem is tudtam tovább bégetni, csak brekegtem egyet-egyet. Szerencsére senki sem vette észre.

Inkább még meg is dicsértek bennünket, hogy milyen lelkesek vagyunk.

Ezért határoztuk el Radóval, hogy a színészi pályát választjuk. Radó úgy tudja, hogy a

Színművészeti Főiskolán vívni is tanítják a hallgatókat.
Serédi néni lakásában vannak mindenféle régi kardok. Még a nagyapjától maradtak rá, az gyűjtött ilyeneket. Kígyóbőrrel van bevonva a tokjuk.

December 13.

N a gy b a j va n.

Andrea mamája észrevette, hogy a hörcsögeink átjárnak hozzájuk. Először ő is azt hitte, egerek, és akkorát sikított, hogy mi is meghallottuk, pedig a Feri meg a Novák éppen táncdalokat hallgattak a rádióban. Csak akkor még azt hittük, hogy a Belvízi bácsi öli a Belvízi nénit. Másnap aztán megtudtuk, hogy Gusztiék miatt volt a visítás. Apu ugyanis kapott idézést a kerületi tanácshoz. Belvíziék följelentettek bennünket, hogy a lakásunk teli van egérrel, patkánnyal, kígyóval, békával, mindenféle undok féreggel, és nem lehet megtűrni a házban ilyen lakókat, mint amilyenek mi vagyunk. Hetti néni úgy tudja, hogy ezt Olgi néni is aláírta.

Apu meghívta hozzánk a szabályügyi előadót, hogy nézzen körül a lakásunkban, és győződjék meg saját szemével arról, hogy nem tenyésztünk undok férgeket.

A bácsi el is jött, megmutattuk neki Gusztit és Jenőket az uborkásüveg fenekén keresztül, mert

akkor még aludtak.

Mindjárt kérdezte, hol lehet ilyen aranyhőrcsögöket szerezni, ő is szeretne karácsonyra a kisfiának.

Főlhívtam a Radót, és szerencsére volt még egy hőrcsöge, amit nem ajándékozott el.

Az előadó bácsi nagyon örült, de mondta, hogy vigyázzunk Gusztiékra, ne engedjük őket kényük-kedvük szerint furkálni, mert Belvíziék biztosan raknak patkánymérget a lyukba.

Most rémesen féltjük Gusztiékat. Feri ágya alatt Novák begipszelte a lyukat. Gusztiék most csak akkor sétálhatnak, ha valamelyikünk vigyáz rájuk. Amikor kiengedem őket, négykézláb megyek utánuk, és figyelem, nem állnak-e neki valahol lyukat fúrni a falba.

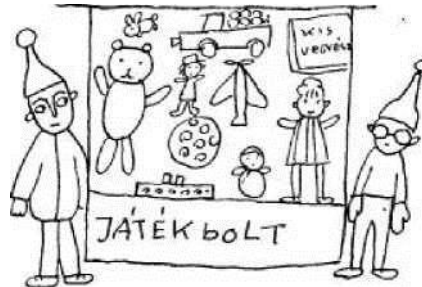
A maradék gipszet vizes tányérba öntöttem, és miután megkeményedett, kivettem. Most van egy kerek valamim, amibe domborművet fogok vésni.

December 16.

Megnéztük Radóval azt a babát, amit Picurka választott ki magának a játékbolt kirakatából. Elég jó baba, szőke kontya van, és zöld-fehér csíkos ruhája. Radó is mondta, hogy megéri azt a pénzt, amibe kerül.

Picurka egyébként kiskutyát szeretett volna karácsonyra, és megint nagy sírás volt, mikor apu kijelentette, hogy kutyát ne kérjen. Pedig már anyu is kezd gondolkozni rajta, hogy ahol annyian

elférünk, ott még egy kisebb kutya is elférne. Hangosan gondolkozott, és apu nagyon mérges volt. El is vitte Picurkát hazulról, elmentek sétálni a játékbolt felé, hogy Picurka válasszon magának egy szép babát.

Radóval mi is mindenfélét választottunk magunknak a kirakatból: sílécet, ródli, fémépítőt, rádióépítőt, vegyszdobozt, társasjátékot, szerszámos ládát, kézinyomdat, hogy csak a főbbeket említsem. De tőlem senki sem kérdi, mit választottam magamnak. Tanácskoztam Radóval, hogy mit ajándékozzak karácsonyra a szüleimnek. Ő is tanácskozott velem ugyanerről. Radó mindig azt mondja, hogy ajándéknál a meglepetés a fő. Nem kell, hogy drága legyen az az ajándék, de föltétlenül legyen meglepő. Minél meglepőbb, annál jobb. Mikor azután kérdezem tőle, hogy mi legyen az a meglepő, de nem drága ajándék, akkor csak összeücsöríti a száját, és hallgat.

A Feri meg a Novák minden este kizavarnak

bennünket a szobából. Hallgatództunk Picurkával, és nagy kopácsolást hallottunk. Nem tudom, mit csinálhatnak, mert nappalra Feri bezárja a szekrényét, a kulcsot pedig, úgy látszik, magával viszi mindenhová, mert képtelen vagyok megtalálni. Most, ahogy itt ülök és gondolkozom, hirtelen az jutott eszembe, hogy ajándékozhatnék a szüleimnek egy szép domborművet. Gipszplakettet már van, csak vésni kell bele va la mit. Már azt is tudom, hogy mit. Apu és anyu képmását fogom belevésni, azután kifestem és belakkozom. Gyönyörű lesz! Most keresek a fiókjaikban régi fényképeket, abból az időből, mikor még fiatalok voltak. Ha már vesződöm, legyenek nagyon szépek!

December 19.

Régen ilyenkor azt mondták, hogy: "Ember tervez, isten végez."
Radó szerint ez annyit jelent, hogy könnyű valamit elképzelni, és nehéz megcsinálni; de ez nem hangzik olyan szépen.
Lehet, hogy valamikor még híres szobrász leszek belőlem, de ez az első művem, ez a gipsz dombormű, ez nem sikerült. Vagyis talán sikerült volna, ha vastagabb lett volna a plakett. De mikor már harmadszor faragtam le róla a szüleim nem egészen tökéletes képmását - hiába, az ember mindig jobbra

törekszik -, akkor egyszerűen elrepedt. Önthetnék magamnak új plakettet, de nem akarok megint eltörni egy tányért.

Most inkább tovább dörgölöm a nyúl bőrt azzal a dörzskővel, amit Novák szerzett a papájától. Kiderült, hogy ilyen kővel kell a cserzett, kemény bőroket dörölni. Csak nagyon lassú munka. Már egy hete folyton dörögölöm, és még csak akkorra darabon puhult meg a bőr, mint a tenyerem. Pedig mennyi mindent varrhatnék belőle anyunak karácsonyra, ha sikerülne időben megpuhítanom!

Muff volna a legegyszerűbb. Nem tudom, miért nem hordanak manapság muffed a nők. Vagyis karmantyút, ahogyan Radó mondja. Most abbahagyom az írást, mert Picurka szólt, hogy lehet keresni. A szüleink kórházba mentek, meglátogatni anyu beteg kolléganőjét, és most nyugodtan kereshetjük, hová dugták Picurka babáját. A kirakatból ugyanis már eltűnt, tehát biztosan megvették.

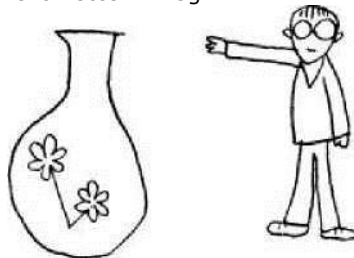
Karácsony előtt mindig kutatni szoktunk. Feri lenéz bennünket ezért, azt mondja, ő nem rontja el a meglepetését kíváncsiságból.

December 21.

Elmentünk Radóval egy edényboltba, ahol ki volt írva, hogy:

**KARÁCSONYI VÁSÁR, MÉRSÉKELT ÁRAK,
LEÉRTÉKELT ÁRUK**

Tányérokra akartam venni mérsékelt áron anyunak, mert mikor legutóbb a gipszöntésnél összetörtem azt a levesestányért, fölhánytorgatta, milyen sokat török az utóbbi időben. De a tányérok drágák voltak, csak háromra futotta volna a pénzemből, holott én, ha jól emlékszem, mostanában összetörtem vagy hatot. Szerencsére megláttam a leértékelt áruk polcán egy jó nagy bödönt. Majdnem akkorát, mint a Radó. Annyiba került csak, mint három tányér. Hát persze hogy inkább ezt vettem meg.

Azért ilyen olcsó, mert egy helyen kicsit

lecsorbult. De nem kell úgy állítani, hogy szembeötöljék az a csorbaság. Gyalog vittem haza, mert nem mertem vele fölszállni a zsúfolt villamosra. Most a szekrényem aljában áll, tele tornacipővel meg zoknival, mert másképp nem férne el. Szép barna mázas bödön, fehér kacskaringókkal. Mikor eladták, azt mondták rá, hogy padlóváza. Nekem mindegy, fő, hogy nagyon olcsó volt. Nagyon elfáradtam a vásárlásban. Azért még puhítom egy kicsit ezt az átkozott bőrt. Nem mintha azzal áltatnám magamat, hogy karácsonyig sikerül végigpuhítanom, de szeretem dörgölni. Olyan jó érzés, hogy ahol már eleget dörgöltem, ott finom hajlékony, puha, mint anyu kesztyűje. Csak az a rossz, hogy dörgölés után mindig sepernem kell. A parkett tele lesz olyan kis fehér szeméttel.

December 23.

Igazán, apu néha olyan különös! Mikor mondtuk neki, hogy karácsonyra utazzunk le nagymamáékhoz, egyszerűen kinevetett bennünket. Pedig a Novák is utazik a nagymamájához disznóölésre, egészen messzire, le Somogyba. A mi nagyszüleink meg nem is laknak olyan nagyon messze. Igaz, hogy még disznót sem vágnak ilyenkor, mert nincs elég hideg, de nagymama mindig hizlal kacsákat, mi azt is

szeretjük.

Pulykát is küldött nekünk a nagymama, egy hatalmas nagy pulykát, tisztítva. Meg mákos kalácsot meg birsalmasajtot meg szép, sárga körtéket.

Apu azért nevetett, mert azt mondta, mulatságos volna, hogy nagymama felküldi nekünk a pulykát, mi meg leutazunk hozzájuk. Magyaráztuk apunak, hogy ez nem érdekes, beletesszük a pulykát a Feri sporttáskájába, és magunkkal visszük.

Anyu is csak nevetett rajtunk. És megsúgta, hogy nagymamáék mást is küldtek. Érdekes dolgokat, de hogy mit, az majd csak karácsonyeste derül ki. Mondtuk Ferivel, hogy hajlandók vagyunk azokat az érdekes dolgokat is levinni magunkkal. Megéri azt a kis cipekedést, hogy nagymamáéknál olyan jó! Ha kicsikét meghidegszik az idő, lehetne korcsolyázni. Nagymamáék ott laknak mindjárt a holtág partjánál, a kertajtóból egyenesen rászaladhatnánk a jégre. Mi a Ferivel még egy borjút is képesek volnánk ezért cipelni, nem egy nyamvadt pulykát!

De apu mindenre csak azt mondja, hogy ilyet nem lehet csinálni, nagymamáék maguk is szűken vannak a szobakonyhás kis házukban, nem csődülhetünk a nyakukra télvíz idején még mi is.

A bőrömből tudnék kiugrani, valahányszor hallom ezt a télvíz idejét. Mintha télen nem lehetne gumimatracokat meg takarókat vinni, ugyanúgy, mint nyáron. Csak mert apu nem hajlandó karácsonykor gumimatracon aludni, mikor - azt mondja - itt a

kényelmes, jó lakás.

Ilyenkor bezzeg kényelmes, jó lakás! Mikor arról van szó, hogy kutyát szeretnének tartani, akkor nem is lakás, csak egy lyuk.

Az a baj, hogy apu szeret ünnepnapokon sokáig aludni. Nagymama meg korán kelő.

Abban apunak igaza van, hogy nagymama már reggel öt órakor végigyalogolna rajtunk a sötétben.

Feri emlékszik rá, hogy mikor még egészen kicsik voltunk, Picurka még meg sem született, akkor egyszer télen leutaztunk nagymamáékhoz, és nagyapa fogott neki a jég alatt egy kis fekete cickányt. Feri már semmi másra nem emlékszik, csak arra, hogy mentek a jégen, és nagyapa lépései alatt betöredezett a jég, őalatta meg nem, mert ő akkor még olyan könnyű volt, mint egy macska. Azért töredezett a jég, mert leapadt alóla a víz. És ott a jég alatt, ahol nem volt víz, futkosott egy pici fekete állat. A cickány.

Olyan bosszantó, hogy én semmire nem emlékszem, pedig akkor már én is a világon voltam, csak még pólyában.

Nagyapa kesztyűjében vitték haza a cickányt, és szalonnát meg sonkát adtak neki enni, mert húsevő. Halat szeret enni leginkább.

Másnapra megszökött az üvegből, amibe tették. Úgy szeretnék én is cickányt fogni a jég alatt! Olyan önző szüleim vannak, kizárólag csak a saját kényelmükre gondolnak.

Január 10.

Most rengeteg sokat fogok írni, mert rengeteg sok minden történt velünk az utóbbi időben. Először is ott kezdem, hogy még az elmúlt évben, december 23-án este - én éppen nagy mérgesen befejeztem a naplórírást - telefonáltak a Lenke néniék, hogy az ünnepen átjönnek hozzánk. Anyu ettől annyira megijedt, hogy azt mondta, borzasztóan sajnálja, de karácsonykor már nem leszünk itthon, mert hazautazunk nagymamáékhoz.

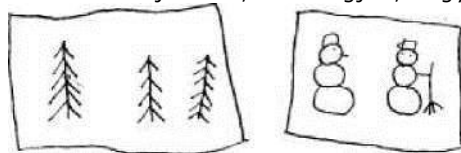
Anyu ezt persze csak úgy mondta, de később apu gondolkozni kezdett a dolgon, és azt mondta, ha már így áll a helyzet, csakugyan haza kell utaznunk nagymamáékhoz. Mert Lenke néniék levelezésben állnak az egész otthoni rokonsággal, és előbb-utóbb rá fognak jönni, hogy egyszerűen csak le akartuk őket rázni. Azt is mondta apu, hogy ő inkább alszik karácsonykor gumimatracon - azt sem bánja, ha nagymama már reggel négykor végigmasírozik rajta - , semmint hogy Lenke néniék végeérhetetlen locsogását hallgassa ünnepi műsor gyanánt. Mikor az apánk ezt mondta, akkor mi már mind a hárman rajta lógtunk, majdnem megfojtottuk örömmünkben. Akkor szálltunk csak le róla, mikor anyu kiadta a jelszót, hogy hanem most aztán nagyon, de nagyon gyorsan csomagolni! A süteményekből mindjárt fölfaltunk annyit, amennyit bírtunk, hogy kevesebbet kelljen visszacipelnünk. A pulykának is leettük a két combját meg a szárnyát - anyu éppen akkor vette ki a sütőből

-, de még így is alig lehetett belegyömöszölni a Feri sporttáskájába.

Nagyon megbántam, hogy tányérok helyett azt a padlóváza nevű bödönt vettem meg. Mikor beleerőltettem a táskámba, szétszakadt a villámzár. Jövő karácsonyra csak sőtartót veszek anyuéknak. Olyan kis pici helyeset, piros műanyag kupakkal.

Az vigasztalt csak, hogy Feri az ő ajándékaival még nagyobb bajban volt, mint én. Mert azok a bambusz virágtartók meg folyóirattartók, amiket a Novák hatására eszkábált, nem fértek el semmiféle táskában. Valamennyit csomagolópapírba kellett göngyölgetni, de a bambuszrudak mindenhol kibökték a papírt.

Picurka gurult a nevetéstől, mikor látta. Ő egyébként könnyen nevetett, mert neki csak azokat a rajzokat kellett elcsomagolnia, amiket az óvodában rajzoltatott velük az óvónéni. Karácsonykor mindig halszálkákat rajzolnak, és ráfogják, hogy az fenyőfa.

Apuék a másik szobában csomagoltak, bezárták az ajtót, hogy mi ne mehessünk be. Hallgatództunk Picurkával, és hol nevetést hallottunk - ez anyu volt - , hol meg káromkodást. Az az apánk volt. A csomagokat, amiket ők csináltak, csak reggel

láttuk meg az előszobában. De akkor már nem volt időnk találgatni, mi lehet bennük, mert azzal kellett törődnünk, hogy Gusztiékkal mi legyen. Róluk ugyanis teljesen megfélemedtünk a nagy kapkodásban. Anyunak jutott eszébe, hogy ők is vannak a világon.

Először magunkkal akartuk vinni őket, de ezt nem lehetett, mert nagymamáéknál van macska. Fogtam hát az üveget, és lerohantam vele Lehockiékhoz. Persze az a lusta Jancsi még aludt, meg a Vera is, de a mamájuk megígérte, hogy ő személyesen fog Gusztiékkal törődni, amíg mi nem leszünk itthon. Majdnem lekéstük Gusztiék miatt az autóbust. Aztán mikor már mind bepréseltük magunkat abba a zsúfolt buszba, kiderült, hogy Picurkát valahol elvesztettük. Jaj, de borzasztó volt! Apu valahogyan kiverekedte magát a buszból, és torkaszakadtából elkezdett kiabálni:

- Picurka ! Hol vagy, Picurka?

Csak úgy visszhangzott.

Mi is kiabáltunk, anyu meg sírt, mert attól félt, hogy Picurkát a nagy embertömeg benyomta egy másik buszba, és ezóta, ki tudja, merre robog szegényke, nélkülünk. \$s jegy nélkül.

Közben elindították az autóbuszunkat, de akkor úgy elkezdünk sivalkodni, hogy a vezető ijedtében belekormányozott a virágágyásba. Szerencse, hogy a virágoknak úgyis csak a helyük volt ott.

A pályaudvari hangszóró is bementa, hogy Picurkát várják szülei az ötös kocsállásnál. Az utasok

morogtak, hogy miért nem indul már a busz, mindenki sietni szeretett volna. Kezdték mondogatni, hogy szálljunk le mi is, várjuk meg a következő buszt.

Közben apu megtalálta Picurkát az épület mögött, és ölben hozta, de legszívesebben földhöz vágta volna - ezt utólag mesélte nekünk -, mert Picurka a fülébe trombitált valami kutya miatt. Azért is maradt le tőlünk, mert a pénztárnál meglátott egy bernáthegyit, és azt szerette volna, ha az is velünk utazik. Egész úton sírt a kutya miatt.

Szegény anyunak azután egész úton a szőke kontyos babáról kellett mesélnie, hogy valamivel elhallgattassa. Az utasok már mind nevettek, mikor anya újra meg újra rákezdte:

- Na, milyen baba is lesz a karácsonyfa alatt, Picurkám?

És mikor Picurka válasz helyett csak az orrát szívogatta, akkor az utasok kórusban ráfeleltek:

- Szőke kontyos, selymes szempillájú.

Ezen mulattunk, de amúgy igazán szörnyű utazás volt. A sok kabát, sál, szatyor meg csomag miatt a tájból nem láttunk semmit. A kalauz sem tudott csokoládét árulni, mint nyáron. Nem is tudtuk, hol van, csak a hangját hallottuk néha. A kis keskeny hálóból állandóan potyogtak a fejünkre a csomagok. A Feri bambuszrúdjai hol a szememet akarták kiszúrni, hol az előttünk ülő néni haját kuszálták szét. Szidtam is a Ferit, amiért nem merete feladni a vackait poggyászként, hanem ölben hozta, mint

valami drágaságot.

A nagy zsúfoltságból mindössze annyi jó származott, hogy a szemünk nem találkozhatott szegény apu pillantásával. Mert az biztosan telis-teli lett volna szemrehányással.

A buszban is szörnyű kényelmetlen volt, hanem mikor kiszálltunk, és a rengeteg csomagot, amit eddig az autóbusz cipelt, mind kézbe kellett vennünk, akkor legszívesebben mind a hárman sírva fakadtunk volna. Picurka bőgött is.

Más szülők ilyenkor rá szokták kezdeni, hogy: "Ugye, mi megmondtuk előre, de hát ti..."

Szerencsére a mi szüleink sohasem mondják azt, hogy : "Ugye, megmondtuk..." Hát csak cipeltük megadással azt a rettenetes nehéz sült pulykát. Feri ajánlgatta, hogy együk meg, és a csontjait szórjuk el, akkor egy nehéz csomaggal mindjárt kevesebb lesz, de nem volt hozzá kenyerünk. Meg apu sem engedte

volna, hogy útközben mindent összezsírozzunk a pulykával.

Cipeltük a sok nehéz diós meg mákos patkót is, amit nagymamáék beiglinek neveznek, mert Radó nyelvűvelő hatása rájuk még nem terjedt ki. És cipeltük a gumimatracokat, a takarókat, a bőröndöket a meleg ruhákkal, a korcsolyacipőket és a különféle titokzatos, de nagyon formátlan ajándékcsomagokat, amelyekről - a Ferié kivételével - nem lehetett kitalálni, mit tartalmaznak. A Feriéről már egészen lemállott a csomagolópapír.

Egy üveg tejet is cipeltünk, mert anyu még Pesten vett tejet Picurkának, arra számítva, hogy mire megérkezünk, a faluban esetleg már nem lehet tejet kapni.

Más nem is törött el útközben, csak ez a tejesüveg. Ami nagy szó, ha figyelembe vesszük, hogy egész nap ólmos eső esett, és éppen akkor kezdett szállingózni a hó, mikor mi árkon-bokron át bandukoltunk a rév felé, ahol nagymamáék laknak. Apu egész úton annak örült, hogy a füttyülő tejforraló lábost, amit nagymamának vettek karácsonyra, és a húsz kiló zöld zománccfestéket, amit nagypapának vettek karácsonyra, azért, hogy tavasszal befesthesse majd a drótkerítést, már másfél héttel ezelőtt postán hazaküldték. Picurka persze egész úton sírt, hogy szomjas. És hogy kiskutyát szeretne. Komolyan azt hittem, sohasem érünk már oda. De egyszer csak odaértünk. Nagymamáék csudára meglepődtek, mikor megláttak

bennünket. Ki sem lehet mondani, mennyire meglepődtek.

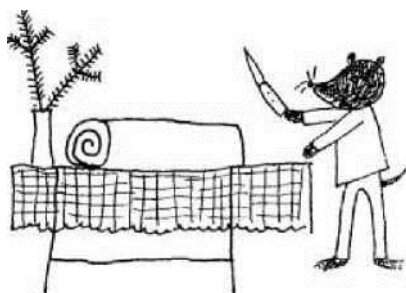
Az asztal már szépen meg volt terítve kettejüknek, a macska az ágyterítón aludt egy gömbölyű mélyedésben, nagypapa papucsja ott állt a kályha mellett, és éppen készültek meggyújtani a gyertyákat a karácsonyfán.

Nagyon pici karácsonyfájuk volt. Mit is mondjak, mekkora?

Akkora, hogy ha beledugtam volna a padlóváza nevű bödönömbébe, a csúcsa sem látszott volna ki belőle. Miután már lepakoltunk, leraktuk a kabátokat, a sapkákat, a sálakat, a kesztyűket és a csomagokat, szegény kis karácsonyfából nem is látszott semmi. Picurka sírt, hogy teát kér. Kapott teát, akkor azért kezdett sírni, hogy kiskutyát szeretne. Bennünket kiküldtek a konyhába, mert gyorsan ki akarták csomagolni az ajándékokat, hogy Picurka elhallgasson. Idegesítő is volt az a folytonos óbégatás, mondtuk hát neki, hogy elmegyünk cickányt fogni, és ha akar, velünk jöhet. Jött is, bár nem örültünk neki, mert tudtuk a Ferivel, hogy ha sikerülne cickányt fogni, akkor azért sírna, hogy adjuk neki.

Leszaladtunk a dunai kapuhoz, ami egyenest a holtágra nyílik.

Nagymamáék háza egy kis dombocskán áll, és ahogy lentről fölnéztünk, olyan volt a kivilágított ablakaival, mint egy mesebeli házikó, amiben tündérek laknak.

Nagyon összesároztuk magunkat, mert a parti jég még gyöngé volt, folyton beszakadt a lábunk alatt. És cickányt nem láttunk sehol. Picurka azt mondta, hogy a cickányok már biztosan otthon ülnek, és mákos beigliit esznek.

Javában magyaráztuk neki, hogy a cickányok húsevők, nem szeretik a beigliit, mikor egyszer csak apu kiabált, hogy menjek be.

Nagyon örültem, mert azt hittem, én már kapom is az ajándékokat, de csak azért hívtak, hogy megkérdezzék, nem mi csomagoltuk-e el a Picurka babáját.

Kérdeztem, hogy melyik babáját. Mondták, hogy azt a szép, szőke kontyosat, amelyiket Picurka választott magának a kirakatsból.

Emlékeztem én arra a babára, csak azt nem tudtam biztosan, hogy megvették. Mert hiába kerestük Picurkával, sehol sem találtuk.

- Jaj, Lacikám! - mondta anyu a kezét tördelve. - Pedig ott volt a szennyosláda legfenekén, egy szép

dobozban, amit fenyőmintás selyempapírba csomagoltak.

- Hát akkor most is ott van! - kiáltottam én mérgesen, hogy ezt a helyet nem jutott eszembe megnézni. - Ott van, mert a szennyes között nem kerestünk ajándékokat!

Anyu erre sírva fakadt. Én is majdnem elbőgtem magamat. Egész úton azzal a babával tartottuk Picurkában a lelket, és pont az a baba maradt Pesten!

A Feri meg már zörgött a konyhaajtón, hogy siessünk, mert Picurka álmos, és folyton csak sír. Erre nagymama is zokogni kezdett. Hogy most mi lesz? Mit mondunk annak a szegény gyereknek, mikor majd keresi a fa alatt a szép alvóbabát, és nem találja?

Hát bizony nem tudom, mi lett volna velünk, milyen karácsonyunk lett volna, ha az a drága, aranyos nagypapa ki nem találja, hogy ajándékozzunk Picurkának egy kölyökkutyát. Az van a szomszédban, és úgyis azért nyafogott egész úton.

Azzal már szaladtunk is a szomszédba, kiskutyáért. Apu utánunk kiabált, hogy a legkisebbet válasszuk, de mikor megláttam azokat a helyes, kövér kiskutyákat, mondtam nagyapának, hogy a legnagyobbikat hozzuk el. Ő is azt választotta, mert az látszott a legerősebbnek, a legvirgoncabbnak. Most itt ül, és a cipőt szeretné lerágni a lábamról. Végeredményben nagyon jó karácsonyunk volt. Picurka annyira örült a kiskutyának, hogy eszébe sem

jutott a baba.

Azóta már kibányásztuk a dobozt a szennyesládából, de jóformán úgy van az a baba most is, mint ahogy a kirakatban állt, Picurka talán egyszer sem játszott még vele. Folyton csak Gombóckát dögönyözi.

Ugyanis Gombócnak neveztük el, még karácsony este, merthogy olyan dundi.

Apu is folyton csak vele játszott. Pedig mennyire ellenezte, hogy kutyánk legyen! Aztán egész karácsonyeste bele sem nézett a könyvekbe, amiket anyu vett neki. Picurka a végén már sírt, hogy apu nem hagyja őt Gombóckával játszani. Nagyapáék ródlit küldtek nekünk a csomagban, azt cipelték anyuék a buszon. Meg a sílécet, amit nekünk vettek. Mondták ők is, hogy ha tudták volna, hol karácsonyozunk, mindegyikünk csak egy-egy töltőtollat kapott volna.

Erről jut eszembe egy igen szomorú dolog. Nem is tudom, leírom-e, mert fájdalmat fogok okozni vele Radónak, ha majd sok-sok év múltán lapozgatja ezt a naplót.

Mégis le kell írnom, úgy érzem.

Radótól egy négy színű golyóstollat kaptam karácsonyra. Feri hozta le nagymamáékhoz, és odatette nekem a fa alá. Annyira örültem neki, hogy ki sem mondhatom. Egész este rajzolgattam vele mindenféle szép, színes képet. Meg gyönyörű, cifra betűket írtam vele.

Aztán másnap vagy harmadnap, mikor már rá lehetett menni a jégre, korcsolyázni voltunk Ferivel, egészen fent a zuhogónál. Ott, ahol a víz lezuhog a

köveken, sohasem fagy be, van egy nagy, félkör alakú lék. Feri mondta, hogy ne menjek oda, mert belecsúszhatok, de én mégis odamerészkedtem, egészen a lék széléig.

Aztán mikor kicsit előrehajoltam, az anorákom felső zsebéből kicsúszott a golyóstoll, és bele a vízbe.

Azt szeretem a Feriben, hogy ő sem szól ilyenkor semmit. Pedig rákezdhetne volna, hogy: "Ugye, megmondtam..." De nem szólt semmit, mert látta, hogy anélkül is le vagyok törve.

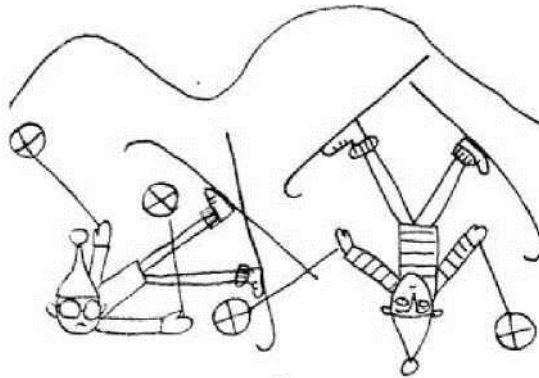
Én egy jó kis tört vettem Radónak karácsonyra. Fia tudnám, hogy már elvesztette, könnyebb volna a szívem.

Január 13.

Serédi néni, aki ért a kutyákhoz, azt mondta, hogy Gombóckát sokat kell sétáltatnunk, mert a növésben levő kutyának rengeteg sok mozgásra van szüksége. Este nem érdekes, mert mikor apu hazajön a hivatalból, úgyis mennek sétálni Picurkával meg Gombóccal. Reggel viszont senki sem akar korábban kelni azért, hogy sétáljon. Es olyan égbekiáltó igazságtalanságok vannak ezzel kapcsolatban!

Gombóc a hógunk kutyája. Ő kapta ajándékba, és anyu mégis minden reggel bennünket hajkurász a Ferivel, hogy szaladjunk le Gombóccal az utcára. Mert Picurka még kicsi, többet kell aludnia. Közben Picurka olyankor már régen nem is alszik,

csak lapul fent az emeletes ágyon, és pislog.
Borzasztó izomlázam van a síeléstől. Vasárnap fent
voltunk a hegyen Füzesi Andrissal meg a nővérével
és annak az udvarlójával. Azok már egészen jól
síelnek.

Én nagyokat estem. Radó is.
Megbeszéltük, hogy nem leszünk síbajnokok.
Szörnyű hideg van! Mi a Ferivel már napok óta
nem is mosdunk reggel, csak megeresztjük a csapot
a fürdőszobában, és énekelünk. Sajnos, ma reggel
anyánk rájött erre, és most nagyon szomorkodik,
hogy milyen elpuhult gyermekei vannak.
Össze is szedett nekünk egy csomó könyvet, ami
mind sarkkutatókról szól. Hogy lássuk, milyen egy
igazi férfi: nem riad vissza a negyven-ötven fokos
hidegektől sem.
Feri azt mondja, hogy szerinte negyven-ötven fokos

hidegben Amundsen sem mosakodott minden reggel.
Kár, hogy csak ez az egy nyúlőröm van. Ha több
volna, varrhatnék magamnak olyan prémöltönyt,
mint amilyen a sarkkutatóknak van.

Az osztályunkban egy Kocsis nevű fiú kanyarót
kapott a nővérétől. A nővére javítóintézetben van,
mert másnak a kabátjában ment haza a
gimnáziumból. A Kocsisék mindig látogatják, és csak
most, hogy a fiukon kijöttek a kiütések, tudták meg,
hogy a lányuk is kanyarós. Már a legutóbbi
látogatáskor benne lappangott, csak még nem
lehetett tudni.

Most megyek, és sétáltatom kicsit a hörcsögöket.

Január 19.

Ferivel ma egész nap azt énekeltük, hogy:

*Vörös bársony süvegem,
most élem gyöngyéletem...*

Ugyanis szünet van, mert többen elkapták Kocsistól a
kanyarót. Beszéltük is Radóval, hogy milyen
kiszámíthatatlanok a sors útjai. Ha a Kocsis nevű
osztálytársunk nővére nem kívánja meg a másnak a
divatos kabátját, akkor nem kerül javítóintézetbe, és
akkor az osztálytársunk nem megy őt látogatni, és
nem hoz tőle kanyarót, és nincs szünet.

Feri erre azt mondta, hogy számárság, mert a
Kocsis nevű osztálytársunk nővére kaphatott
volna kanyarót anélkül is, hogy kabátot lop.

Délután sarkkutatósdit játszottunk Radóval. Anyutól kértünk tejkonzervet és csokoládét, mert a hidegben sok kalória kell. Tejkonzervet adott, de csokoládét nem. Picurkára ráhúztuk anyunak egy opart pulóverét, és ő lett a pingvin.

Január 21

Hurrá, indulunk az Északi-sarkra! Vagyis a Radóék vikendházába. Holnap indulunk, anyu, Radó meg én. Visszük a léceket, a ródli-t és sok-sok enivalót. Ott majd megedződünk. Apu nem akart elengedni bennünket, mert fél, hogy megbetegszünk abban a kis házban, amit egész télen nem fűtött senki. De anyu azt tartja, hogy a hidegtől nem lehet megbetegedni. Mert ha lehetne, akkora hideg vidékeken mindenki beteg volna, pedig éppen hogy ott a legegészségesebbek az emberek. Szerencsére a Radó papája is ezt tartja, azért jöhet velünk a Radó. A mamája ugyanis most éppen külföldön van, és nem tud az egész ügyről.

Január 31

Az a kár, hogy itt Pesten nem lehet hóban mosdani. Mert ami hó az erkélyen van, az mindjárt bekormozódik.

Pedig az az igazi így télen, hóban mosdani! Ott mindig hóban mosakodtunk, vagyis nem mindig, csak úgy a negyedik-ötödik naptól kezdve.

Addig fáztunk. Majdnem megfagytunk. Apunak igaza volt, mikor mondta, hogy egy ilyen lakatlan, egész télen át nem fűtött ház nagyon hideg. Már egy hete ott laktunk, eltüzeltünk rettenetes sok fát, és még mindig befagyott reggelre a víz.

Persze nem is igazi ház az, csak olyan kis kunyhó.

Alul kő, fölül fa. Téglából rakott tűzhely van benne, emeletes ágy meg egy asztal két lócéval.

Első nap, ahogy megérkeztünk, és anyu befűtött, rá akartunk ülni Radóval a tűzhelyre, olyan borzasztóan fáztunk. Anyu forralt teát, attól valamennyire átmelegedtünk, de ha egy pillanatra elmozdultunk a tűzhely tégláitól, már megint majdnem megfagytunk. Rettenetes volt. Ahányszor anyu kiment fáért, mindig megtárgyaltuk, hogy jó volna hazautazni. Csak mindjárt az is eszünkbe jutott, hogy apuék kinevetnének bennünket.

Anyu nem fázott annyira, mert neki sok dolga volt a fűtéssel meg a takarítással. Mindent ki kellett porolni. Ajánlotta nekünk is, hogy vágjunk egy kis fát, vagy söpörjünk havat, attól majd kimelegszünk. Szerettünk volna kimelegedni, de nem bírtuk rászánni magunkat, hogy otthagyjuk a tűzhely meleg

tégláit.

A rajzomon lehet látni anyut, amint mászik fel a padlásra. A kis konyhónak padlása is volt, ahova egy négyszögletes nyíláson át lehetett fölmászni, ha az ember ráállt a padra. Persze mi a Radóval nem értük volna fel. A nyílást deszkalap fedi, vagyis csapóajtó, hogy ki ne menjen a konyhóból a meleg. De hol volt ott meleg, ami kimenjen?

A legborzasztóbb volt első nap a lefekvés. Olyan volt, mintha jégre feküdtünk volna, pedig anyu takarókat is terített aláink. Radó mondta, hogy biztosan jég van a szalmazsákban. De nem jég volt benne, csak a szalma a téli hidegben annyira átfagyott, hogy a mi kis gyöngye testünk nem bírta fölmelegíteni.

Anyu két téglát rakott a sütőbe, aztán mikor már átforrósodtak, odaadta nekünk. Soha nem hittem volna, hogy egy meleg téglának ennyire lehessen örülni. Összebújtunk a Radóval, a meleg téglát a hátunk mögé raktuk, és nagy vacogva elaludtunk. De előbb még megbeszéltük, hogy reggelre halálos betegek leszünk, és hogy milyen nehéz a fagyos földbe sírt ásni.

Radó azt mondta, hogy az apja majd biztosan mérges lesz, amiért dupla borralalót kell adni a sírásónak.

Éjszaka rengetegszer fölédretem, mert valahányszor kicsit arrébb csúsztam a bemelegített csíkról, az az érzésem támadt, hogy jégtáblán fekszem.

Reggel besütött a nap az ablakon, anyu az asztalnál ült, és sült szalonnát evett. Tojással. Úgy ugráltunk le az ágyról, mint a szöcskék. Érdekes, hogy

hidegben mennyit tud enni az ember. Sokkal, de sokkal többet, mint máskor. Annyit ettünk, hogy két nap alatt elfogyott minden, amit magunkkal vittünk. Örültünk neki, mert így legalább lejárhattunk sítalpon a faluba, élelemért.

Radó egyszer elesett a tojásokkal.

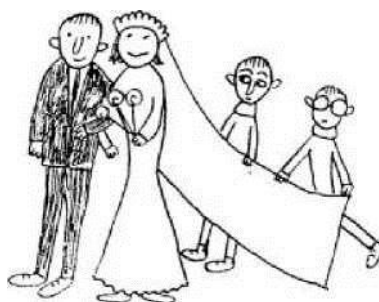
A tojást nem boltban vettük, mert ott nem volt.

Mondta a boltos bácsi, hogy minden tojást fölvásároltak a faluban, mert lakodalom készül.

Mérgesek voltunk a Radóval, nagyon szerettük a sült szalonnát meg a sült tojást sonkával, hát bementünk egy házba, ahol sok tyúkot láttunk az udvaron, és megkérdeztük, nincs-e eladó tojás.

Hát éppen az volt a lakodalmás ház. Én még annyi süteményt életemben nem láttam, mint ott. A szobából minden bútort kihordtak, csak asztalok voltak, tele süteményestálakkal, tortákkal, kuglófokkal. És rengeteg sok néni volt ott, azok mind megnéztek bennünket, kérdezgették, hová valók vagyunk, és mikor mondtuk, hogy Budapestről, nagyon megörültek. - Lesz már pesti vendég, vannak itt pestiek!

Nem tudtuk, miért olyan nagy öröm az, hogy mi pestiek vagyunk.

Szerencsére anyu mindjárt utánunk jött, és neki elmagyarázták, hogy itt a faluban nem is lagzi a lagzi pesti vendég nélkül. De akárki fővárosi rokont hívtak, mind kimentette magát: az egyiknek a férjét operálták éppen, a másikinál a gyerek beteg: egy szó, mint száz, már az egész háznép azon búsult, hogy szégyenszemre pesti vendég nélkül kell a lakodalmat megtartani.

Hát mi aztán a Radóval még a menyasszony uszályát is vittük. De én egész idő alatt rá nem néztem a Radóra, akármennyire is ösztökélt egy belső hang, hogy nézzek rá. Tudtam, hogy ha csak egy pillantást vetek arra az ünnepélyes képére, akkor kirobban belőlem a nevetés. Jaj, de sokat ettünk a lakodalomban! Meg táncoltunk is, igaz, hogy sokkal kevesebbet.

Anyunak nem volt nagy élvezet a lakodalom, mert tőle mindenfélét kérdezgettek, hogy tudja-e, melyik híres színésznőnek ki a férje, és melyik híres labdarugónak ki a felesége, és hogy látott-e már

televíziós bemondónőt életben, és ha látott, csakugyan olyan szép-e, mint a képernyőn. De azért anyu is jól mulatott.

Másnap mi aztán betegek voltunk a Radóval a sok töltött káposztától meg kacsapecsenyétől meg tejszínhabos tortától. Bár a Radó szerint csak a likőr ártott meg.

Anyu nagyon megijedt, mikor látta, hogy sápadozunk és szédelgünk. Akart táviratozni a Radó papájának, hogy jöjjön értünk. De mi nem engedték, mert éreztük, hogy nem vagyunk igazán betegek, csak a szervezetünk birkózik azzal a sok mindennel, amit megettünk és megittunk.

Másnapra már kutya bajunk sem volt. Sőt hóban mosakodtunk a Radóval. Vagyis először csak hógolyóztunk, azután ő havat szórt a nyakamba, erre én megmosdattam hóval, azután nekivetkőztünk, és még hemperegtünk is a hóban, olyan melegünk volt.

Ha az ember fát hasogat, meg havat söpör,
akkor már a hideget egyáltalán nem érzi
hidegnek. És ha sokat eszik. Mint mi.

Mikora Radó papája értünk jött a kocsival, akkor mi
már csak trikóban szaladgáltunk. A Radó papája meg
apu és Feri - akik szintén eljöttek értünk - majdnem
megfagytak. Annyit neveltünk rajtuk a Radóval,
ahogyan ott ültek sorban a meleg tűzhelyhez
támaszkodva, a sok elpuhult, városi ember.

Február 9.

Anyu mérges, mert két jó befőttesüvege tönkrement.
A Feri megtöltötte őket vízüveggel, azután rézgálicot
szórt bele, hogy kristályok képződjenek. Képződtek
is, az egész befőttesüveg tele lett gyönyörű
kékeszöld tornyocskákkal-bornyocskákkal, olyan az
egész, mint egy miniatúr cseppkőbarlang. Csak hát
persze a vízüveg be-lekeményedett a befőttesü
vegekbe.

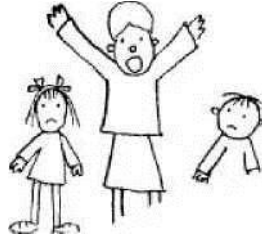
Anyu persze nem igazából mérges, csak úgy mondja.
Láttam, mikor azt hitte, hogy nem látjuk, akkor fél
óra hosszat leste, hogyan épülnek a
kristálytornyocskák.

Hát valamivel csak el kell tölteni az időt, ha már
síelni nem lehet. Olyan hirtelen jött a meleg, hogy
még a hegyekben is tönkrement a hó. Hetti néni
szerint majd megjön ennek a böjtje. Egyelőre
örülünk a napsütésnek.

Február 13

Tegnap nagy cirkusz volt. Javában játszottunk Gombóckával a folyosón, mikor egyszer csak kirohant az Andrea mamája, egészen kivörösödve, hogy azonnal vigyük be a kutyát a folyosóról. Olyan kiabálást csapott, hogy Annus néni is feljött megnézni, mi az.

Anyu is kijött aztán, meg apu is. Vitatkoztak Belvízi nénivel, aki azt állítja, hogy a kutyánk nem lehet kint a folyosón. Mi mindenesetre bevittük, mert Belvízi néni bele akart rúgni.

No de csak vegyenek ők egyszer kutyát! Csak merjék azt kihozni a folyosóra!

Pedig tudom, hogy az ő Andreájuk is nagyon szeretne kiskutyát.

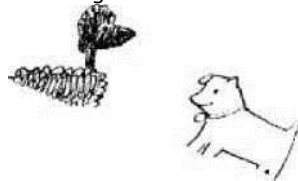
Ma azután a Pirtyán bácsinak a felesége az egész folyosót felmosta valami szagos folyadékkal, ami fertőtleníti. Nehogy az Andrea, ha kijön a folyosóra, elkapjon valami kutyabetegséget. Pedig Gombócka nem is beteg. Folyton játszik. Meg rág. Szétrágta Feri atlaszát meg anyu egyik kesztyűjét.

Apu nagyon örül, hogy Gombócka mindent megrág, mert most legalább Feri nem szórja szét a

tornacipóit, a zoknijait, az egész szerelését az előszobában.

Február 18.

Apu megint kapott idézést a tanácstól. De most az a bácsi, aki a múltkor itt járt, és aki szintén kapott hörcsögöt a Radótól, azt mondta apunak, hogy Gombócka csakugyan nem tartózkodhat a folyosón. Van valami rendelet, hogy ilyen házban, mint a miénk, csak akkor lehet a kutyát a lakáson kívül, vagyis a folyosón és az udvaron tartani, ha ehhez valamennyi lakó hozzájárul. Belvíziék viszont nem járulnak hozzá, hogy Gombócka a folyosón legyen. Jaj, de utálok ezeket a Belvíziéket! És még a kutyájukat sem rúghatom meg, mert Andrea nem igazi kutyát kapott a születésnapjára, hanem csak egy játék kutyát. Teljesen olyan, mint egy igazi kutya, a nyakörve is igazi.

Azért az érdekes, hogy Belvíziék csak a mi Gombócunktól féltik a lányukat. A Szentesi Karcsi, az nyugodtan jöhet-mehet az egész házban, arra nem mondja Belvízi néni, hogy betegségeket terjeszt. Pedig annak is van szőre, amin bacilusokat szállíthat

ide-oda. És a Karcsit mégis mindig fölédsetik az emeletükre, adnak neki tejet meg májkrémet. Karcsi már többet ül az ő ajtajuk előtt, mint a Szentesiéknél.
Február 20.

Feri meg a Novák el akarta vinni a nyúlőrömet, hogy valami szőrös bábót - medvét vagy farkast, mit tudom én! - készítsenek belőle. Flát hogyne! Nem azért vesződtem annyit azzal a bőrrel, egész télen dörgöltem, puhítottam, és most, mikor már igazi, puha, finom prém lett belőle, most elszabdálnák valami vacak bábának! Cserezzenek maguknak, ha ilyenre fáj a foguk!

Február 23.

Most már tudjuk, miért kedveskedtek annyira Belvíziék Karcsinak! Azt akarták, hogy ideszokják a mi emeletünkre, és mindenhová beugráljon a konyhaablakon. Mert tudták, hogy nekünk vannak hörcsögeink, és azt is tudták, hogy az ilyen buta macska nem tud különbséget tenni rágcsáló meg rágcsáló között, az ilyen macska mindent megfog, ami mozog.

Karcsi is megfogta szegény Jenőkéét. Mikor észrevettük, kivettük a szájából, de már nem élt. Pedig nem volt rajta semmi sérülés. Apu azt mondja, hogy biztosan szívszélhűdést kapott az ijedtségtől. Anyu sírt. Nagyon szerette Jenőkéét. Az volt a

szelídebbik. Elfeküdt anyu tenyerében, hagyta magát vakargatni, televíziónézés közben meg mindig felkuporodott anyu vállára.

Es most nincs többé.

Radóval tanácskoztunk, nem kellene-e Gusztinak fekete cipőpertliből kis gyászkarzalagot varrni. Azt hiszem, úgysem hordaná.

Szegény kicsi Jenőke! A parkban ástuk el, egy aranyesőbokor tövében, a Picurka homoklapátjával.

Ejnye, most jut eszembe, hogy a bőrét ki lehetett volna készíteni! Picurka valamelyik apró babájának lett volna szép hörcsögbundája. No, mindegy!

Feri kapott a Nováktól lopótökmagot.

Február 27.

Nálunk most annyi baj van! Gombócka elronthatta a gyomrát, mert már három napja nem eszik. Nem is játszik, csak fekszik folyton, és ha szálunk neki, szomorúan néz ránk.

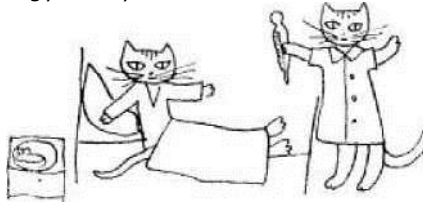
A számtandolgozatom egyes lett.

Február 28

Hetti néni szerint Gombócka attól a szendvicstől betegedhetett meg, amit Andrea adott játék közben Picurkának, de Picurka nem ette meg, hanem Gombóckának adta. Azt mondja Hetti néni, hogy a szendvics biztosan állott volt, már megromlott rajta a

szardínia, és az ilyen fiatal kutyák nagyon érzékenyek a romlott ételre. Lehocki Jancsi papája ugyan csak emberorvos, de ő is azt mondja, hogy valószínűleg gyomormérgezés.

Szentesi bácsi feljött szólni, hogy vigyük Gombóckát állatkórházba. Nem is tudtuk, hogy a Karcsi már volt kórházban. Most mesélte a Szentesi bácsi, milyen beteg volt a Karcsi kétéves korában. Most már nyolcéves. Egy napon elkezdett körbeforgni, mindig csak körbe. Szentesi néni nagyon megijedt, még sírt is, azt hitte, vége a Karcsinak. De Szentesi bácsi beletette a beteg macskát egy dobozba, és elvitte az állatkórházba. Ott derült ki, hogy középfülgyulladás van a Karcsinak, azért forgott mindig körbe, mert a gyulladás egyensúlyzavarokat okozott a fülében.

Szeretném tudni, milyen lehet egy állatkórház.
Picurka is szeretné tudni.
Majd ha hazajönnek anyuék, szólunk, hogy
vigyük Gombócot kórházba.
Március 29

Nem olyan az állatkórház, mint ahogyan
megrajzoltam. Egyáltalán nincsenek is ott ágyak. Egy
nagy-nagy udvar az egész, körös-körül istállókkal

meg ólakkal.

Míg ott vártunk, hogy bemehessünk a rendelőbe, Picurka sírva fakadt. Úgy vonultunk be, nagy zokogással. Mert addigra már anyu is sírt, borzasztóan aggódott Gombóckáért.

Az állatorvos bácsi megnézett bennünket, meg is számolta, hányán vagyunk - ott volt az egész család, és a Radó is velünk jött -, de nem szólt semmit.

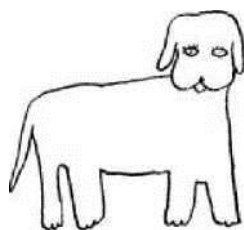
Csak később kérdezte, hogy ugye, nagyon szeretjük a kiskutyát.

Egyikünk sem felelt, mert mindegyikünk azt várta, hogy majd a másikunk szólal meg. Csak álltunk ott, és pislogtunk. Gombócot meg közben föltették egy asztalra, és már vizsgálták is.

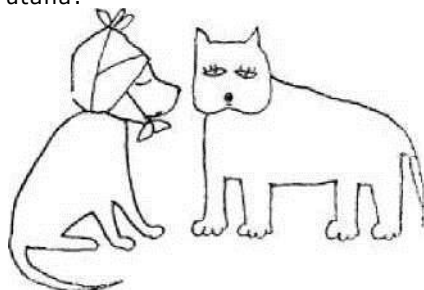
Azt hittük, hogy Gombócka majd vonít, visít, talán még harap is. De meg sem nyikkant. Olyan okos. Anyu sírva diktálta, be hogy Gombócka hány éves, és milyen névre hallgat.

A vizsgálat után Gombóckát átvitték egy másik épületbe, ahol sorban ketrecek voltak, és majdnem mindegyik ketrecből kutya nézett ki ránk. Egy nagy fekete kutyának kötés volt a fején.

Nagyon sajnáltuk, mert azt hittük, autóbaleset. Az ápoló bácsi magyarázta meg, hogy csak kupírozás. Kupírozni a dobermannokat szokták. Ilyenek kupírozás előtt:

És ilyenek utána:

Nem tudnám eldönteni, melyik szebb. Csak azt tudom, hogy most kupírozás a divat. Nem hiszem, hogy a dobermannok találták ki.

Egy öreg néni sorra járta a ketreceket, és minden kutyának adott egy darab kolbászt. Majd ha megyünk Gombócot látogatni, mi is viszünk a betegtársainak kolbászt.

Március 4.

Az a jó, hogy Gombóckát mindennap lehet látogatni. Kora reggeltől késő estig. Nagyszerű hely ez az állatkórház, és milyen olcsó! Jóformán fillérekért

kezelik a beteg állatokat.

Tegnap kenőmájast vittünk a kis betegnek meg kókuszos habcsókot, mert azt nagyon szereti. Apu is szereti a kókuszosat, mondta is, hogy nem kell Gombócot annyira elkényeztetni, nagyon jó, tápláló a kórházi kosztja.

Azért láttuk, hogy ő is vitt Gombóckának két krémest, de akkor adta oda neki, mikor azt hitte, hogy nem figyelünk oda.

Hetti néni sajtos párnácskákat küldött Gombócnak, olyan könnyű tésztából, hogy ha csak ránéztünk, már majdnem elrepült. Es nagyon jólesett neki, mikor mondtuk, hogy Gombócka egyedül csak a sajtos párnácskákból evett.

Március 6.

Veszekedés volt ma itthon, amiért elvittük a fél rúd szalámit is. De a zsebpénzünk már elfogyott, kolbászt nem tudtunk venni, üres kézzel viszont nem mehettünk. Az a sok kutya, macska már mind ismer bennünket, olyan nagy farkcsóválást rendeznek, ha megjelenünk.

Van ott a kórházban egy helyes kis nyúl, a Kamilla. Szabadon jön-megy, mert nincs más baja, mint hogy a mellső lábacsokájáról az első ízületet le kellett operálni. Valami ráesett, és összeroncsolta neki. Szegényke, sokat szenvedhetett. Most már jókedvű, csak hát biceg. Nem is tud olyan gyorsan szaladni, mint más nyúl. Olyan szelíd kis állat.

Március 9.

Apu eleinte nagyon haragudott, amiért Gombóckával együtt Kamillát is hazahoztuk az állatkórházból. Most már kezdi megszokni.

Sőt. Ha vacsoránál Kamilla nem ugrik fel az ölébe, akkor körülnéz és keresi.

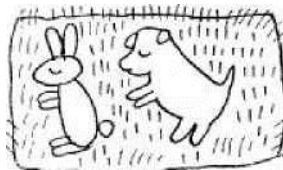
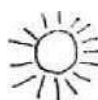
Kamilla nagyon szereti a palacsintát és a lekváros gombócot. Általában együtt reggeliznek, vacsoráznak Gombóckával. Kamilla először csak zöldet evett, de ma már belekóstolt a tejbe is, mert látta, hogy Gombóc milyen jóízűen lefetyeli. És mikor Gombóc leheveredik aludni, akkor Kamilla is melléje heveredik, azután egymáshoz bújva alszanak el. Ma hoztunk sok gyeptéglát - csuda nagy munka volt és az egész erkélyt kiraktuk gyeptéglával, hogy Kamillának mindig legyen friss füve, amit legelhet. Most, ha kimegyünk az erkélyre, olyan, mintha egy darabka rétre mennénk. Kamilla is nagyon élvezi, különösen mikor odasüt a nap.

Március 17.

Nem tudom, miért vagyunk mi ilyen szerencsétlenek a szomszédainkkal. A Lehocki Jancsiék egyik oldalán egy rendőr lakik, akitől mindig sípokat kapnak, még olyat is, ami szól; a másik oldalon meg Ilonka néni lakik. Ilonka néni ruhatáros a moziban, és mindig szól Lehockiéknak, hogy melyik filmet érdemes

megnézni. Ő tudja, mert ha jó film megy, akkor rengeteg kabátot adnak le a ruhatárba, de gyöngé filmeknél nincs kabát.

Nekünk meg ezek a Belvíziék még azt sem akarják eltérni, hogy Kamilla az erkélyen

sütkérezzék!
Belvízi néni most kitalálta, hogy a mi erkélyünkről a szél mindenféle szemetet hordhat át az ő

erkélyükre, mikrobákat meg ilyesmit, és Andrea esetleg megbetegszik attól. Apuék helyében én már régen elköltöztem volna innét. Igaz, apu azt szokta mondani, hogy kiá11hata11an, kötekedő emberek mindenütt vannak, azok elől nincs más menekvés, csak ha kitérünk az útjukból.

Szerintem Belvíziék útjából legokosabb volna költözködéssel kitérni. Csak a mi apánk nem szeret költözködni, mert olyankor minden csészét meg poharat külön papírba kell göngyölgetni, a rengeteg könyvet ládába rakni, azután az új lakásban mindent megint

egyenként kiszedni.

Most nem tudom, mi lesz szegény kis Kamillával. A lakáson belül csak ládában tarthatjuk, mert különben mindent megrág.

Szeretném tudni, mit szólna hozzá Belvízi néni, ha neki kellene egész nap egy ládában kuporognia.

Március 22

A Sirály őrs, vagyis a mi őrsünk ma múzeumban volt, de Radó nem jöhetett velünk, mert elrontotta a gyomrát. Kár pedig, mert nagyon jó régi fegyvereket láttunk.

Majd ha Radó meggyógyul, külön elmegyek vele a múzeumba. Azt a handzsárt akarom megmutatni neki, amelyiknek lócsontból faragták a markolatát. Már egészen megsárgult a csont, de olyan szép fényes, az ember szinte érzi, milyen jó fogás eshet rajta.

Ilyet mi is faraghatnánk magunknak, csak lócsontot kellene valahonnét szereznünk. Pengét meg forrasztana bele a Novák.

Radó egyébként attól rontotta el a gyomrát, hogy házassági évforduló volt náluk. A rokonok rengeteg csokoládét hoztak neki meg rumos meggyet. Radó persze azt mondja, hogy csak a likőr ártott meg neki. Mindig ezt mondja.

Ha anyuék hazajönnek, szólok nekik, hogy mi is tartunk házassági évfordulót. Likőr nem kell, azt nem szeretem, csak a csokoládét meg a rumos

meggyet.

Március 23

írtunk nagymamáéknak levelet, hogy lepjék meg anyuékát, és jöjjenek fel harmincadikára, ugyanis akkor van a házassági évfordulójuk. Anyuék nem tudják, hogy írtunk, nem szokták megtartani az évfordulót, ugyanis hónap végére esik, amikor már nem szokott pénzük lenni.

Nem baj, mert ha nagymamáék jönnek, akkor úgyis hoznak mindenféle finom falatot. Biztosan lesz egy hétig mit ennünk. És biztosan hoznak sok csokoládét is, mert megírtuk nekik, hogy Radónak annyi csokoládét összehordtak a rokonok, hogy elrontotta tőle a gyomrát.

Március 28

Mondtam én Ferinek, hogy kár volt a Radó gyomorrontásáról írni. Elég lett volna csak annyi, hogy Radónak rengeteg csokoládét összehordtak a rokonok. De hát a Feri mindig olyan diplomatikus, vagy nem tudom milyen akar lenni. Igaz, hogy nagymama minden olyan édességet, ami nem az ő konyháján készül, gyári pancsnak, kotyvaléknak nevez. Talán akkor is azt írta volna, hogy nem hoz nekünk gyári pancsot, ha nem tud a Radó betegségéről.

Most mindenesetre az a fő, hogy hoznak mindenféle jót, ami kell az ünnepi ebédhez meg még a

vacsorához is.

Anyuék először szidtak bennünket a levél miatt, amit - mint Radó mondja - orvul írtunk, azután anyu rájött, hogy a maradék kosztpénzből, amire illetéknéppen úgyszincs szükség, vehet új szőnyeget az előszobába. A régit Gombócka már teljesen szétrágta.

Április 2.

Apu azt mondta, ha még egyszer házassági évfordulót szervezünk, kitagad bennünket. Mert apu nem szereti a grenadírmarsot, és most két napig folyton azt kellett ennie.

De hát honnan tudhattuk mi azt előre, hogy nagymama pont a Jakabot meg a Lizát akarja nekünk föltálatni? És ha legalább otthon levágta volna és megkopasztotta volna őket - talán rájuk sem ismerünk. De mikor itt kiemeli a kosárból az én kedvenc kakasomat meg a Picurka kedves tyúkját, amelyik tavaly nyáron, jérce korában minden ebéd után együtt aludt vele a lugasban, hát mi mást mondhattunk, mint hogy nem engedjük őket levágni... És nagyon sajnálom, hogy ezt akkor senki sem vette komolyan. Nagymama csak nevetett, hogy ó, ismeri ő már az ilyet, minden gyerek ezt mondja, aztán mikor már tálon van a pipi, akkor mind csak a tányérját nyújtogatja.

Nem mondom, Picurka Lizája alaposan meghízott tavaly óta - nagymama azért is szánta éppen őt kés

alá -, de még most is ugyanolyan kedves, szelíd jószág, mint az én Jakabom. Olyan szépen ettek a tenyerünkből.

Szerencse, hogy Radó mamája megint éppen vendégszerepeit valahol, és így mindent meg lehetett szervezni.

Megvártuk, míg az idősebb nemzedék elvonul az Operettszínházba, azután kosárba raktuk Lizuskát meg Jakabot, és átvittük őket Radóékhoz. Picurka a sütemény-félét hozta egy táskában, mert Jakab és Lizuska nagyon szereti a diós szeletet, a mogyorós pitét és a habcsókot.

Mikor Radó mondta, hogy a papája él-hal a jó házi süteményért, akkor megbeszéltük vele, hogy a süteményt inkább a papájának adja, Lizuskáékat pedig azzal a túrós gombóccal etesse, ami már két napja aszalódik a hűtőszekrényünkben, és úgymint nehéz melegíteni.

A konyhájuk sarkában helyeztük el Lizuskáékat, azután hazamentünk, és otthon is mindent szépen elrendeztünk, hogy ha szüléink és nagyszüleink hazajönnek, azt higgyék, Jakab és Lizus ott van, csak alszik.

Másnap, mikor már kitört a háborúság baromfiügyben, nagymama szemünkre is vetette, hogy - szerinte - rúttul félrevezettük őket. Mondtuk, hogy azért kényszerültünk erre rá, mert ők viszont nem vettek bennünket komolyan.

Nem vették komolyan, mikor mondtuk, hogy a kedvenceinket nem engedjük levágni. Ezért kellett

két napig grenadírmarsot enniük. Ha ugyanis számoltak volna azzal, hogy Jakab és Lizuska helyett más pecsenyéről kell gondoskodni, akkor nem herdálták volna el a pénzüket Operettszínházra meg utána cigányzenére.

Az a szerencse, hogy nagyapa rögtön mellénk állt. Azt mondta, hogy őt tulajdonképpen meghatja a mi ragaszkodásunk meg az, hogy ilyen bátran kiálltunk a kedvenceinkért. Nagymama dohogott csak végül, hogy ő hét országra szóló ünnepi ebédet akart főzni, és most kaparászhat az üres kamrában. Szidta anyuékát, amiért ilyen rosszul gazdálkodnak, hogy hónap végén se pénz a zsebben, se ennivaló a kamrában.

Persze ezen mindenki csak nevetett. Mert a rántott leves meg a grenadírmars, amit nagymama főzött, olyan jó volt, hogy Radó egy kislábosban vitt haza a papájának. Ők ugyanis többnyire csak konzervet meg mindenféle előregyártott tálakat esznek.

Április 3.

Kamilla elutazott nagymamáékkal. Nagyapa morgott, hogy ő már idefelé is vásári kofának érezte magát a kakas és a tyúk miatt, most meg még egy nyulat is cipelhet ráadásul. De azért nagyon jó helyet készített Kamillának abban a dobozban, amiben idefelé a torta utazott.

Olyan rendes nagyszüleink vannak. A végén már csak nevettek, hogy micsoda világlátott baromfiakkal

utazhatnak haza. Nagymamának még a könnyei is potyogtak a nevetéstől.

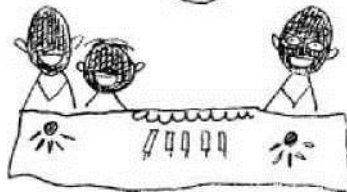
Április 5.

Ma van a hógunk ötödik születésnapja. Gombóckának egész nap világoskék szalag volt a nyakában, hogy ünnepélyesebb legyen.

Ezek vagyunk mi a születésnapi tortával hat órákor.

Ezek is mi vagyunk, negyed hétkor.

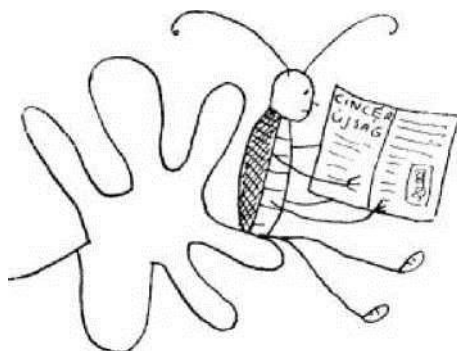
Új fehér ruhát kapott Picurka a születésnapjára, meg piros kabátot és piros sapkát. Ha a Feri ideadná a négyszínű golyóstollát... vagyis ha nem vesztettem volna el azt, amit a Radótól kaptam, akkor nagyon szépen le tudnám most rajzolni. De hát az a fő, hogy életben olyan elegáns, mint valami baba. Apu reménykedett is, hogy az új kabát és új sapka tiszteletére ma délután Barika nem megy velük

sétálni. De hát a hógunk nem az a fajta, aki, ha egy kicsit feltört, már megfeledkezik kopott barátairól. Éppen akkor, mikor anyu vágta fel a születésnap tortát, csengett a telefon. Az a bácsi telefonált a tanácstól, aki Radótól a hörcsögöt kapta. Az ő hörcsögük is fúrja a falat, ezért délutánonként a fia leviszi a parkba, és ott sétáltatja, ott kedvére fúrhat. De nem ezért telefonált a bácsi, ezt csak mellékesen mesélte el. Azt kérdezte, hogy csakugyan baromfitartásra rendezkedtünk-e be fővárosi bérleményünkben. Mert már megint följelentettek bennünket.

Apu hamar lenyelte a tortát, és elmondta a bácsinak, hogy a szóban morgó baromfiak csak átutazóban töltöttek nálunk néhány napot. A bácsi nagyon nevetett, különösen mikor apu elmesélte neki az ünnepi ebéd történetét.

Április 8.

Picurka megtalálta a Feri cincérjét. Vitte Barikát legeltetni a Filuhoz - Filu a nagy filodendron anyuék szobájában -, és az egyik Filu-levélen ült egy ilyen:

Ez lett abból a hernyó formájú pondróból, amit Feri ősszel hazahozott. Nagyon kedves bogár, adtunk neki reszelt almát, és ette.

Andrea is bejött megnézni. Nem mintha hívtuk volna, csak hallotta, mikora Lehocki gyerekeknek mondtuk, hogy jöjjenek cincérnézőbe.

Szeretném tudni, hol telelhetett át ez a cincér, és hol bábozódott be.

Filu ládájában kikelt a lopótök is. Filu a társadalmi élet központja - mondaná Radó. Feri először vízben áztatta a magot, és csak miután már szétnyílt a héja, akkor dugta földbe a Filu ládájában. Ez a nagy, földdel teli láda mindenre jó. Ferinek van egy régi, rossz kis rádiója, annak a földelését is Filu ládájába vezette, és ha nem szól, megöntözi a drótot.

Nagyon örülünk, hogy kikelt a lopótök. Novák somogyi rokonai mondták, hogy nagyon nehezen kel

ki. Azért is kell előbb vízben áztatni.

Április 11.

Radóval ma egész nap a Ferin és a Novákon mulattunk. Irén néni be is írt az ellenőrzőmbe, amiért nevetgéléssel zavartam az órát.

Azt meséltem el Radónak, hogy Feriék be akarták vinni a szakkörbe a cincért. Mert ott van ölüveg meg minden, ami a rovarpreparáláshoz kell.

Útközben eszükbe jutott, hogy a papucsállatkáknak lótrágya kellene. Mert papucsállatkákat is tenyésztene a szakkörben. Egyik tízpercben már nekünk is megmutatta

Novák a tenyészetet. Radó a jobb szemével nézett a mikroszkópba. Én a ballal.

Az ilyen papucsállatkák akkor szaporodnak jól, ha a vizükben széna meg lótrágya ázik.

Itt a mi környékünkön ló is kevés van meg széna is. Szénát, azt tudnak Feriék csinálni úgy, hogy tépnek a parkban fűvet, és megszáritják. Lótrágyát viszont az utcán kell keresgélniük, de nagyon ritkán találnak. Tegnap is majdnem egy órát vártak, hogy jöjjön már egy lovas kocsi.

Mikor végre jött, utána mentek, de hiába. Pedig átgyalogoltak a kocsi után Budára, egészen a hegy tövéig. Ott mára kocsis ideges lett, először csak mindig hátrafordult, azután meg is kérdezte, hogy miért követik a kocsiját ilyen kitartóan.

Mikor Feriék elmondták, miért gyalogolnak a kocsi után, nagyot nevetett, azután hívta őket, hogy üljenek fel a kocsira, majd az istállóban kapnak egy dobozra való lótrágyát.

Az istálló meg egészen fönt van a hegyen, a fenyves szélén. Feriék a kisebbik dobozt, amiben a cincér volt, letették egy kőre, a nagyobbik dobozzal meg mentek az istállóba. Ezalatt a cincér szépen kirágta magát a dobozból, és kereket oldott. Biztosan megérezte a fenyves illatát, attól támadt honvágya.

Azon neveltünk a Radóval, hogy a Feri megint kartondobozba rakta a cincért, pedig már tudhatná, hogy az annyi a cincérnek, mint a semmi.

Április 13.

Nagytakarítás volt nálunk, amit apu nem szeret, de mi szeretünk, mert olyankor mindig érdekes dolgok kerülnek elő. A kamrában, a krumplis láda mögött anyu talált három tábla csokoládét, amit még

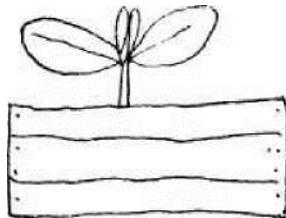
decemberben dugott el előlünk.

De sajnos, nemcsak csokoládét talált anyu, hanem megtalálta azt a helyet is, ahol a cincér télen át bebábozódott. Ez a hely a nagyszekrényünk oldala. Mikor apu meg Feri elhúzták a szekrényt a faltól, akkor derült ki, hogy az oldala teljesen össze van rágva.

Azért ennek a Ferinek olyan szerencséje van némelykor! Apu máskora sárga földig leszidta volna a cincérrágás miatt. Most meg egy árva szót sem szólt, ugyanis anyu pont a cincérrágás miatt mondott le arról, hogy a szobát átrendezze. Valahogyan másképp akarta volna állítani a szekrényt, meg a többi bútort is összevissza. De hát így hogy a szekrényt nem lehet elhúzni a faltól, marad minden a régiben. Apu nagy-nagy örömére.

Április 20.

A lopótökünknek már négy levele van!
Már nem Filunál lakik albérletben, hanem saját ládája van kint az erkélyen. Nagyon gyorsan nő, nemsokára indát fog ereszteni.

Délután, mikor Lopókát öntöztem, anyu és Fletti néni beszélgettek a szobában. Fletti néni csak akkor mer átjönni hozzánk, ha Olgi néni nincs otthon. Olgi néni tudtával sehová sem szabad járnia, mert ragályokat hurcolhat haza.

Április 23.

Nagymama írta, hogy Kamilla nagyszerűen érzi magát náluk, megbarátkozott a macskával, olyannyira, hogy az most a saját kölykeivel együtt Kamillát is mindig végigmosdatja. Jó volna, ha már vakáció lenne. Nem tudom, hogyan bírom ki odáig. Tanulni semmi kedvem, meg nem is érdekes. A hagyományos 3,8-at így is megkapom. Lopóka úgy nő, mintha húznák. Megmértem centiméterrel: két nap alatt huszonkét centit nőtt.

Április 25.

Kár, hogy nem számoltuk meg, hányszor jelentettek már föl bennünket a kedves szomszédaink. Aput behívták a tanácshoz, és az a bácsi, aki mindig szokott telefonálni, valahányszor Belvíziék följelentenek bennünket, mondta, hogy most azért nem akart telefonálni, mert ezt az ügyet okosabb személyesen megbeszélni. A Belvíziék ugyanis most

beadványt intéztek a tanácshoz, hogy a tanács kötelezzen bennünket féregirtásra.

Apu először nem értette, miféle féregkről van szó.

Az előadó bácsi azt mondta, hogy Belvíziék beadványából ő arra következtet, hogy Belvíziék talán valami iskolai rovargyűjteményt vagy ilyesmit láthattak nálunk, s ez adta nekik az ötletet a férgekhez.

Apunak erre eszébe jutott a cincér, amit többek között Andrea is megcsodált. Kezdte magyarázni, hogyan is volt ez, de az előadó bácsi csak bólogatott; ők is tudják ott a tanácsnál, hogy nem ez a lényeg. És már ők is észrevették a sok nevetséges följelentésből, hogy Belvíziék ki akarnak piszkálni bennünket a lakásból.

Azt ajánlják nekünk, hogy legyünk nagyon- nagyon óvatosak, ne húzzunk ujjat Belvíziékkal, ne tegyünk semmi olyat, amibe beleköthetnének.

Milyen jó, hogy nem gyújtottunk Radóval svábbogarakat - mint ahogy azt egyszer, egy szép tavaszi alkonyaikor elterveztük -, és nem eregettük őket át Belvíziékhez.

Most mindenesetre nagyon vigyázunk. Az iskolaév végén úgyis elutazunk nagymamáékhoz, addig meg nem játszunk sem az erkélyen, sem a folyosón. Ha van egy kis időnk, szaladunk le a parkba. Csak az a baj, hogy ott lehet fagyaltot kapni meg különféle szörpöket, és ott az a bódé is, ahol édességet árulnak, így aztán minden pénzünk elmegy ilyenekre. Ez mind Belvíziék miatt van. Meg az is, hogy Áprilist

nem tarthatjuk a saját erkélyünkön, csak a Radóékén. Áprilist Feri nyerte egy biológiai vetélkedőn.

Radóék erkélyén el van kerítve neki egy sarok, ott lakik, és ha éhes, belemászik egy lavór vízbe. Van neki lépcső hozzá, a Radó csinálta. Mikor Április benne ül a lavórban, az azt jelenti, hogy éhes. Olyankor enni kell neki adni.

Gilisztát, mert azt a teknősök jobban szeretik, mint a nyers húst.

Van egy kis sufniya is Áprilisknak, telitömködve szénával. Rossz időben oda vonul be. A szénát a parkból hoztuk, ott most éppen nyírják a fűvet.

Gilisztát is ott szoktunk ásni, persze csak sötétben, mert a parkőr majd adna nekünk, ha látna!

Azért is jobb sötétben ásni, mert ha túlságosan közel motoszkálunk egy pádhoz, ahol szerelmespár csókolózik, olyankor mindig kapunk pénzt csokira meg fagylaltra, azzal a feltétellel, hogy odébbállunk.

Április 28.

Belvíziék most azt terjesztik rólunk, hogy bolondok vagyunk. Mert Belvízi bácsi mind a kétszer találkozott velünk a lépcsőházban, mikor Filut vittük. Azért vittük le az öreg Filut a parkba, mert már nagyon nagy, és sok helyet foglal. Vagyishogy ilyenkor, mikora megszokott helyén áll, nem is vesszük észre. Csak a múltkor, mikor folyton szaladt a kép - egy félidő alatt hatszor kellett lemásznom a rekamiéről, és odamennem a tévéhez megigazítani -,

apu felhívta Annus néni férjét, a Laci bácsit, hogy legyen szíves, állítsa be a készüléket. Laci bácsi nagyon ügyes, mindenhez ért. Ezt is megjavította, de mondta, hogy ha a készülék az ablak melletti sarokban állna, akkor élesebb képet adna, mint itt a belső falnál. Elhúztuk Filut a helyéről, odatoltuk a tévét, és csakugyan jobb volt így a kép. Igen ám, de Filu ott, ahova húztuk, útban volt. Folyton nekimentünk. Már nem emlékszem, ki találta ki azt, hogy ajándékozzuk az Állatkertnek. Lehet, hogy a Radó volt, mert az ő nagynénje már ajándékozott pálmákat meg fikuszokat az Állatkertnek. Mindenesetre apunak tetszett az ötlet, és telefonált az Állatkertbe. És mikor azt mondták neki, hogy sajnós, nincs helyük, mert mióta divatba jöttek ezek a modern kislakások, valósággal elárasztották őket filodendronokkal, akkor apu nagyon csalódott képet vágott. Úgy, hogy a Novák megsajnálta, és azt ajánlotta, vigyük le Filut a parkba, és hagyjuk ott. Majd csak akad gazdája. Ha más nem, a Parkfenntartó Vállalat fogja gondozásába venni. Anyu nevetett, hogy milyen bolondság kitenni Filut az utcára, mint egy macskakölyköt. De mind mondtuk neki, hogy ez nem bolondság, sőt nagyon is jó ötlet. Addig magyaráztuk ezt, míg be nem sötétedett. Akkor nekiestünk Filunak, és letoloncoltuk az utcára.

Belvízi bácsival a kapuban találkoztunk. Éppen kiszállt a vállalati autóból, és kérdezte, hogy hová visszük a filodendronunkat.

- Levegőzni - felelt neki apu, mert semmi kedve sem volt éppen Belvízi bácsinak megmondani az igazat. Hanyatt-homlok rohant volna rendőrért.

Meg is vártuk, hogy fölmenjen a lifttel. Nem akartuk, hogy leskelődjék utánunk.

Sajnos, fölösleges volt a nagy elővigyázatosság, mert aztán este tíz órakor, mikor hoztuk haza Filut, megint pont vele találkoztunk. Nem tudom, hova mehetett olyan későn, hacsak nem patikába, mindenesetre megkérdezte:

- Mi az, kísétálta magát a filodendronjuk?

Mondtuk, hogy ki.

Nem mondhattuk meg neki, hogy Filut azért cipeltük vissza, mert kilenc óra után esni kezdett az eső. És

anyu megijedt, hogy megfázik ott lent a nyirkos parkban. Mert Filu szobanövény. Pici kora óta földél van a feje fölött.

Apu erre azt mondta, hogy egy kis tavaszi eső sem árthat neki többet, mint mikor anyu ráteregeti Filu ágaira a vizes harisnyákat. De akármit is mondott, akkor már mind nagyon sajnáltuk Filut. Pedig már pizsamában voltunk. Mégis újra felöltöztünk, hogy segítsünk anyunak Filut visszahozni. Persze apu is jött.

Visszafelé sokkal nehezebb volt, mint odafelé. Novák is hiányzott. De ezt mind nem bántuk volna, csak ne találkoztunk volna éppen a Belvízi bácsival!

Lehocki Vera már hallotta, mikor Andrea mamája mondta az ő mamájának, hogy mi közveszélyes örültek vagyunk, és Vera mamája megkérdezhetné a férjét, aki orvos, hogyan lehet közveszélyes örültektől rövid úton megszabadulni, az egész ház érdekében. Mert ha ránk jön a dühöngés, akkor esetleg kiirtjuk az egész házat. Talán már holnap.

Április 29

Soha nem lesz már vége az iskolaévnnek. Pedig ma mondta nekem a Szénási, aki mögöttem ül, hogy ő tavaly nyáron a nagymamájánál ebihalakat tartott uborkásüvegben, és figyelte, hogyan nő ki a lábuk, és hogyan veszítik el a farkukat meg a kopoltyújukat. Nagymamáéknál a holtágban mindig vannak ebihalak, majd én is rakok egy uborkásüvegbe.

Most fánkot eszem baracklekvárral.

A fánkot Hetti néni hozta, a baracklekvár nagymamáéktól származik. Nagyon finom így együtt. Mikor itt volt Hetti néni, akkor beállított özvegy Serédiné is a kövér Fifijével, aztán mesélték anyunak, hogy valamikor régen még itt lakott a Belvízi néni mamája is, a Gizi néni, aki nagyon jóban volt a Serédi nénivel. De most már évek óta valahol vidéken él szegény Gizi néni, ahol nagyon rosszul érzi magát, tudniillik ő világlátásban megszokta, hogy városban éljen. De hát a Belvízi úr nem tűri a Gizi nénit, mert kicsit rosszul hall, és hangosan kell vele beszélni.

Es most az Annus néni meg többen a házból, akik ismerték Gizi nénit, egyre bennünket emlegetnek Belvízi néninek: hogy lám, mi még egy növényt is sajnálunk a megszokott környezetéből kikökkenteni. Mikor anyu ezt hallotta, azt mondta:

- Belvíziék eddig sem állhatták bennünket, de azt hiszem, ezek után élvezettel megfojtának bennünket egy kanál vízben.

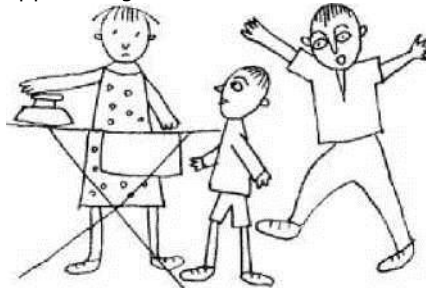
Radó atyafi - ezt most gyűjtöttük, és nagyon örülünk neki - mondta tegnap, hogy nyáron vígjátékot fog írni. A főszerepet a mamája játssza majd benne, aki kövérekés, igen vidám hölgy, ezért a főszereplő is egy kövérekés, igen vidám hölgy lesz a Radó vígjátékában. Azt most még nem lehet tudni, hogy hol játszódik. Lehet, hogy a tenger mellett. Hallottam, mikor Andrea épp az előbb hengegett Picurkának, hogy idén ők a tengernél fognak

nyaralni, ahol ő majd szebbnél szebb kagylókat és csigákat gyűjt. Erre a húgunk mondta neki, hogy mi meg minden évben a nagymamánál nyaralunk, és a nagymama annyiszor főz nekünk barátfülét, ahányszor csak akarjuk.

Május 3

Már a múltkor megbeszéltem Radóval, hogy idén nyaralhatnánk együtt nagymamáéknál. Nagyon örült, mert neki nincs nagymamája, és évről évre másutt nyaralnak, Tirolban vagy Jugoszláviában, de mindig vadidegenek között.

Tegnap aztán szóltam anyunak, hogy hadd jöhessen a Radó. Híí, mi volt erre! Apu a másik szobából rohant át mondani, hogy erről szó sem lehet, mert nagymamáék háza nem vendégfogadó, ott a Radó nélkül is éppen elég szűkén leszünk.

És ezt apu mondta, aki a Radót mindig csak úgy

hívja, hogy kis hámozott giliszta!
És különben is, a Radó hozná a gumimatracát meg a túristaevőeszközét és két takarót is.
Ha nincs a Feri, akkor anyut biztosan rá tudtam volna venni, hogy puhítsa meg aput. De a Feri olyan alávaló, áruló módon viselkedett, amilyenre csak a legsötétebb korokban volt példa. Azt javasolta apuéknak, hogy akkor jöhessen a Radó, ha jeles lesz a bizonyítványom. Mert tudja, hogy számtanból és földrajzból hármásra állok, és azt is tudja, hogy ilyen rövid idő alatt ezt már nem lehet jelesre javítani. Még négyesre sem igen.
Jó a Radónak. Neki nincsen ilyen undok bátyja.

Május 4.

Radóval átnéztük az ellenőrzőmet, és most nagyon izgatottak vagyunk. Kiderült ugyanis, hogy az egyeseim javarészt ilyen esetekből adódtak: tornacipő otthon felejtése... házi feladat otthon felejtése . . . számtanfűzet elvesztése... nevetgélés földrajzórán... tiszteletlen viselkedés történelemórán... sűgás magyarórán... és ehhez hasonlók. Radó azt tapasztalta, hogy jó tanulóknál az ilyen egyeseket nem szokták beszámítani.
Most erre alapozzuk a tervünket. Én ugyan nem vagyok úgynevezett jó tanuló, de talán éppen ezért még hatásosabb lesz, ha most hirtelen elkezdek mindenből javítani.
Elkezek?

Ez a nagy kérdés. Nincs nagy kedvem ahhoz, hogy most folyton csak tanuljak és tanuljak. Egyáltalán semmi kedvem sincs hozzá. Radó viszont annyira szeretne velünk nyaralni. Nagymama írta, hogy éppen addigra lesznek megint kiskutyák a szomszédban, mire hazamegyünk. Kismacsák is szoktak lenni a padláson. Majd felmászunk Radóval a létrán, és megmutatok neki mindent, a darázsfészkeket is.

Május 19.

Este azon gondolkoztam, mi lehet az ember tanulás nélkül. Nem jutott eszembe semmi olyan, ami nekem megfelelne. Pedig már borzalmasan unom a tanulást.

Az tartja csak bennem a lelket, hogy mindenki menynyire csodálkozik. Kati néni háromszor egymás után hívott ki felelni matekból, mert először azt hitte, súgtak, másodszor is azt hitte, harmadszorra azután megnyugodott, hogy csakugyan tudom, amit tudok.

Mikor beírta az ötöst az ellenőrzőmbe, azt mondta:
- Mindig tudtam, hogy a vér nem válik vízzé.

Géza bácsi is pontosan ugyanezt mondta, mikor földrajzból beírta nekem az ötöst. Mind ezt mondják, akik Ferit is tanították, mert Feri mindig kitűnő tanuló volt. Ezért rossz, ha az ember ugyanabba az iskolába jár, ahová a bátyja.

Május 27.

Ez azt jelenti, hogy égbekiáltó szörnyűség történt, ami vért kíván.

Belvíziék levágták Lopóka indáját. Ami már kezdett átkúszni az ő erkélyükre. Mert ott több a fény. És az indán már virágok voltak, amiből kis lopótökök lettek volna!

Meg fogják ők ezt még bánni! Keservesen! Csak most nem érünk rá, mert mindenki tanul.

Május 30.

Tegnap végre összeültünk megbeszélni, hogyan álljunk bosszút Belvíziéken. Novák nagyon jókat mondott. Például lehetne a küszöbük alá olyan gumilabdát szerelni, ami csőben folytatódna. Valahányszor Belvízi úr a mázsás súlyával ránehezedne a küszöbre, víz fröccsenne a szemek közé. Esetleg más, bűzös folyadék. A szemközti háttetőről meg záptojásokat lehetne a lakásukba behajigálni.

Persze a Novák akármit ajánlott, Feri mindenre azt mondta, hogy nem lehet, mert apu figyelmeztetett a tanácstól, hogy nagyon vigyázzunk.

A Belvíziék úgyis mindenáron belénk akarnak kötni. Csak azt lesik, hogyan piszkálhatnának ki bennünket a lakásból.

Végül mégis jó volt, hogy Feri ezt hajtogatta, mert Radónak így jutott eszébe a legzamatosabb bosszú:

hitessük el Belvíziékkal, hogy elköltözünk, hadd örüljenek. Aztán majd ha már alaposan beleélték magukat ebbe, nagy lesz a csalódásuk, hogy mégsem költözünk el.

Picurkát mindjárt be is tanítottuk. Ez meg a Novák ötlete volt, hogy a költözésünket Picurka mesélje be Andreának. Andrea majd elmondja az öregeinek, és máris megindul bosszúnk finom művű kis gépezete. (Radó gyűjtése.)

Picurkának ez nagyon tetszett. Szoktak ilyen az óvodában is játszani. Múltkora Pákozdi Incikével - az is itt lakik az első emeleten - elhitették, hogy az óvó néninek kisbabája lesz. Mikor aztán Incike ment az óvó nénihez kérdezni, hogy mikor lesz már kisbabája, az csak csodálkozott. Picurkáék meg gurultak a nevetéstől.

Mikor Andrea kijött a folyosóra, a napszemüvegével meg az új, sportos babakocsijával hengegni, gyorsan kiküldtük Picurkát, mi meg a konyhaablakból lestük őket. Picurka megkérdezte Andreát, hogy tolhatja-e a babakocsiját.

- Nem tolhatod! - mondta az az undok kis béka - , mert a te kezéd biztosan kutyás, és bacilusokat kensz rá a kocsim rúdjára.

Erre a hógunk azt mondta neki, hogy pukkadjon meg. És hogy úgyis tudjuk, hogy ők vágják le a lopótökünket.

- Mert átnőtt a mi erkélyünkre ! - sipogott Andrea. - Anyukám nem fogja hagyni, hogy tőletek mindenféle gizgazok nőjenek át a mi erkélyünkre!

Radó ki akart menni, hogy Andrea figyelmébe ajánlja az "átburjánzani" szót, ami sokkal nyomatékosabb, mint az, hogy "átnőni", de visszafogtuk, mert a hógunk éppen visszanyelvelt, hogy bennünket ők nem fognak sokáig piszkálni, mert mi úgyis elköltözünk. Mihelyt visszajöttünk a nyaralásból, azonnal el fogunk költözni.

Meg azt is mondta, hogy: "Beeee."

Csak bámultuk, hogy így fölvták a hógunk nyelvét. Azt meg se beszéltük vele, hogy mit mondjon, ha Andrea megkérdezné, mikor költözünk el. Ezt máró magától eszelte ki. Radó is dicsérte, hogy milyen ügyes.

Picurka azt mondja, hogy Andreának tetszik a Radó. Most már nem írok tovább, mert még meg kell rajzolnom a hirdetést, amit kiteszünk a parkban egy fára:

Ke^Ese/M 4/v/v/n<
 FBR FI UN A K
 /vő/vek is/M FRe **Tstóér**, />i-ri VAGY
 ELVA'i-L/R/VA EA/6EM e's AZ
 OBoRKASÍ^VEÓE/MET A^Ka'«.-
 (2. -A ■?
 Ir^EFON . **95\$-Q**
FARA 60 GUSZTI k 70
 :A
 öG

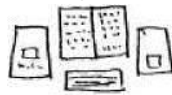

Nem tudom, apuék mit szólnak majd, ha öt óra után viharos csöngetés kezdődik. Legalábbis remélem, hogy állandóan csengeni fog a telefon. Feltétlenül helyet kell találnunk Gusztikénak. Nagymamáékhoz nem vihetjük le magunkkal, mert mindig annyi macska van. Pedig Gusztika nagyon megnyerte nagymama rokonszenvét.

Június 1.
 Otthon már hetek óta azt hiszik, hogy ez van:

Nem, nem is tudom ezt élethűen lerajzolni. Még a leírásához sem találok szavakat. Talán csak annyit mondanék: már három hete nem értem rá bajnoki meccseket nézni a televízióban.

Kati néni viszont csodálatos dolgokat írt bele az ellenőrzőmbe. Nem is mutattam meg otthon, mert akkor kiderült volna, hogy délutánonként nem úszni. Miközben a szomorú valóság:

járunk a Radóval, hanem tanulunk. Anyu helyett Radó írta alá. Elég ügyesen csinálta, Kati néni mégis megjegyezte:

- Látom, Laci, anyukádnak remegett a keze a meghatottságtól, hogy egyszer végre ilyen nagy dicséretet írhat alá.

Mi csak álltunk ott szemlesütve.

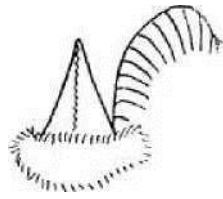
Június 3

Már csak napok kérdése! Már csak napok

kérdése, hogy lerázhassuk láncainkat, és belevethessük magunkat a szabadság hömpöjgő...

Hömpöjgő?

Nem, azt hiszem, mégis inkább hömpölygő. Az zavart meg, hogy a folyam is elipszilonnal íródik, és hirtelen túl soknak éreztem.

Ez az a vörös bársonysüveg, amiről mostanában mindig énekelek. Nem baj, hogy fekete tollal rajzoltam, valójában vörös, mint a vér, mint a muskátli a nagymama kertjében, és mint a lenyugvó nap, melynek fényében majd ott ülünk Radóval a holtág partján, és keszegekre horgászunk. Délután sorra jártuk Radóval a hörcsögvállalókat. Nagy bajban vagyunk, mert rengeteg sokan kérik Gusztikét. Magányos nénik, bácsik, akik teljesen egyedül élnek, és macskát, kutyát nem tarthatnak a szomszédok vagy a társbérlők miatt, és nincs senkijük, akihez néha egy szót szólhatnának. Azt hiszem, mégis ahhoz a kisiúhoz adjuk nyárra

Gusztit, akinek gépben van a lába, és még az Állatkertbe sem járhat ki. Strandra sem mehet. Majd megmondom neki, hogy délutánonként, mikor Guszti felébred, tegye át az uborkásüvegből egy fiókba, amit maga elé vehet a takaróra, és akkor nem kell izgulnia, hogy Guszti elmászkál falat fúrni. Anyu már kezdi a csomagolást. Előszedte a fürdőruhákat, és kiderült, hogy az övé teljesen összepereszedett attól a három kiló narancstól, amit még karácsony előtt a fürdőruhák közé dugott előlünk. Apu szidott is bennünket Picurkával, hogy olyan felületesen kutakodtunk annak idején. Három kiló narancsot nem tudtunk ebben a csöpp lakásban megtalálni. Azzal védekeztünk, hogy keresési kedvünk azért lohadt le, mert gyanakodtunk, hogy az ajándékok ismerősöknél vannak szétszétva. A három kiló narancsot mindenesetre ki kellett dobni, a fürdőruhával együtt, mert a peresztől az is teljesen szétmállott. Anyu csak a narancsot sajnálta, mert azt ilyenkor nem lehet kapni. Fürdőruhát úgylis akart újat venni magának. Úgy látszik, Belvíziék már nagyban készülődnek világ körüli útjukra. Legalábbis Pirtyán bácsi már két hete szöszmötöl itthoni, vagyis saját autóján. Annyit dolgozik rajta, hogy az már fölér egy nagyjavítással. Laci bácsi kérdezte is tőle múltkor lent az udvaron, hogy mit fizetnek neki ezért a Belvíziék, de Pirtyán bácsi csak azt morogta, hogy megegyeztek. Ne felejtsek el Gusztihoz használati utasítást írni.

(Uborkásüveg takarítása, élelmezés stb.)

Június 6.

Kedves Naplóm, ha majd vén koromban újra elolvaslak, itt, ennél a lapnál el fogja homályosítani szememet a meghatottság könnye.
Mert olyan történt, amit magam sem hittem: sikerült mindent jelesre kijavítanom.
Anyuék még nem tudják, nekem is csak Kati néni súgta meg, aki rettenetes nagyon örül. Olyan helyes az a Kati néni.
Mikor faggatott, hogy hogyan csináltam, mondtam neki, hogy ez volt az ára annak, hogy együtt nyaralhassunk a Radóval. Majdnem elpityeregte magát, annyira tetszett ez neki.
Hát még nekem mennyire tetszik! Radóval már meg kellett osztanom az örömömet - hiszen tulajdonképpen neki köszönhetem életem első jeles bizonyítványát -, de itthon még nem tudják.
Majd holnap.
Már előre mulatok, milyen képet fog vágni a Feri, ha megtudja, hogy mégis, mégis, csak azért is

JÖHET A RADO!
Június 23.

"Kelt levelem a padlásfölgjárón..."
Ha levelet írnék, most így kezdeném. Ugyanis itt
ülök fent, a padláslépcső tetején, mert itt még
ilyenkor sincsenek szúnyogok. Odalent már az egész
kert árnyékban van.

Nem is tudom, hol kezdjem, olyan régen nem
írtam mára naplómba.
Először is ott kezdem, hogy odaadtam anyunak az
ellenőrzőmet, amiben csak úgy hemzsegték az
ötösök.
Anyu nézte, nézte, egészen kerekre nyitotta a
szemét, azután átment a másik szobába apuhoz,

és odatartotta eléje az ellenőrzőt.

Apu is csak nézte, nézte, és olyan sokáig nem szólt semmit, hogy anyu már nem bírta tovább, és megkérdezte: - Te is azt látod, amit én?

Erre belőlem kitört a nevetés, aztán egyszer csak a levegőben kalimpáltam, mert apu fölemelt, egészen magasra, mint óvodáskoromban szokott.

Olyan jó volt. Úgy örült mindenki. És már egyáltalán nem bánták, hogy jön a Radó. Sőt örültek neki. Mert tudták, hogy nagyon szép nyarunk lesz.

Hát igen.

Radó papája le akart néhányunkat hozni kocsival, de mindenki a hajóra szavazott, főleg a Radó, aki dunai hajón még nem is igen utazott. Azt hiszem, mi akkor is hajóval járunk majd nagymamáékhoz, ha már lesz kocsink. Annyira megszoktuk. Nagymamáék különben is ott laknak a révben, egészen közel a hajóállomáshoz, és olyan jó már a hajóról megismerni a kis piros tetejű házukat.

Radó hozott magával gumimatracot, hálóságot, takarókat, evőeszközt, poharat, kulacsot, távcsövet, vízipisztolyt és a teknősbékának egy felfújható gumimedencét. Tudniillik Áprilist nem volt kire hagyni, ezért őt is lehoztuk magunkkal nagymamáékhoz.

És anyu... hát igen, ő meg egy kolléganőjét hozta le magával, aki nem kapott beutalót, pedig nagyon ráfért volna egy kis kikapcsolódás, mert éppen mostanában hagyta faképnél a vőlegénye, anyu szerint egy csélcsap szélhámos, és csak örülni lehet

neki, hogy megszabadult tőle, de hát ahhoz, hogy szegény Magdit erről meggyőzze, ahhoz bizony idő kell.

Anyu remélte, hogy nagymama majd valahogyan szorít helyet Magdinak. Emlékezett rá, hogy a konyhában van egy összecukható vaságy, amin Feri szokott aludni. Gondolta, hogy legfeljebb majd Feri alszik velük a sátorban.

Meg akkor még, mikor ezt a Magdikéval megbeszélték, nem lehetett tudni, hogy jön a Radó.

És még sok mindent nem lehetett tudni, de most előbb azt írom le, hogy a Radónak nagyon tetszett a hajó. Bejártuk az elejétől a végéig, megmutattam neki, hol lehet málnaszörpöt venni, hol vannak a hajógépek, és hogy hova csapódik le a korom, mikor a hidak alatt lehajtják a kéményt.

Míg mi jöttünk-mentünk, apu találkozott a hajón két volt osztálytársával, a Géza bácsival és az Oszkár bácsival. Mind a ketten agglegények. Biztosan azért nem házasodnak meg, mert folyton horgászni járnak. Akkor is, mikor apu találkozott velük, éppen arról vitatkoztak, hol szánjanak ki, hol van több hal. Apu döntötte el közöttük a vitát, ugyanis rábeszélte őket, hogy szánjanak ki ott, ahol mi. Ott van jó horgásztanya - onnét származik a mi kutyánk, a Gombóc -, ott lehet kapni szállást is, kosztot is. A Józsi bácsi, a halór hajnalonként mindig fog egy vödör apró halat, hogy a horgászoknak ne kelljen csalétek szerzésével fecsérelniük a drága időt.

Apu olyan kedvet csinált a Géza bácsinak meg az Oszkár bácsinak, hogy végül is kiszálltak velünk. Nagyon sokan szálltunk ki.

Egy fél óráig csak mi jöttünk ki a hajóból. Nagypapa és nagymama a parton álltak és számoltak.

Apu nevetett, mondta nekik, hogy nem kell megijedni, a két utolsó a horgásztanyán fog megszállni.

Nagypapa és nagymama akkor ijedt csak meg igazán. Ugyanis addig azt hitték, hogy a két idegen férfi velünk szállt ugyan ki, de valahol másutt vár rájuk szállás. Mikor azonban apu említette a horgásztanyát, akkor ők már tudták, hogy a két idegen férfinak helyet kell szorítaniuk. Mert a horgásztanyán már nem volt hely. Kiderült, hogy még azon a gumimatracon is aludt egy pesti horgász, amelyiknek tavaly óta ereszt a fejrésze.

Így hát most Géza bácsi és Oszkár bácsi is velünk lakik nagymamáéknál. Ők alszanak a padláson, azon a régi ágybetéten, amelyiken mi Picurkával olyan jókat szoktunk minden nyáron ugrálni.

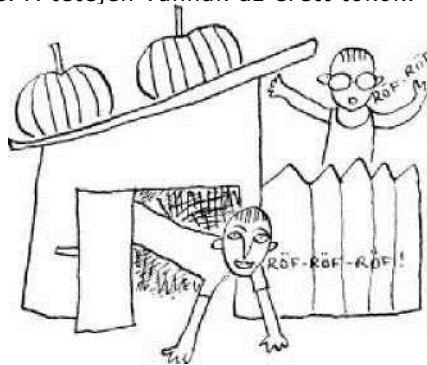
De hát Géza bácsiék többnyire úgyis kint éjszakáznak a vízen, a ladikban.

Nekünk van a legjobb helyünk a Radóval. Mert mikor volt a nagy hangzavar, hogy: "ügye, anyukám, szorítasz helyet Magdikénak is?" meg hogy: "az én barátaim vérbeli horgászok, azoknak nem kell paplanos ágy, elalszanak ők bárhol" és hogy: "igazán nem szeretnék alkalmatlankodni" - akkor mi a

Radóval körülnéztünk az udvarban, és találtunk egy vadonatúj disznóólát.

Nagyapa építette, uszadékfából, amit az árvíz sodort a kert aljába. Nem azért építette, mintha a régi már nem volna jó, hanem mert szereti hasznosítani a hulladékot.

Persze amit nagypapa megcsinál, az meg van csinálva. Azon a disznóólon nem látszik, hogy van benne csónak-deszka, kabinpadló, cégtábla, gyümölcsösláda. Az egész be van festve gyönyörű világoszöldre, és van kis udvara is, bekerítve. A tetején vannak az érett tökök.

Hát mi ezt a Radóval azonnal kiszemeltük magunknak. Nagy sietve behordtuk a Radó gumimatracát, hálósákját, minden holmiját, meg amit én hoztam magammal, mindent. Olyan jó kis tanyát csináltunk magunknak, hogy Feri és Picurka majdnem megpukkadtak az irigységtől. Szaladtak is

mindjárt nagymamához árulkodni, hogy mi az új disznóólban akarunk aludni. Nagymama ezen borzasztóan fölháborodott.

Hogy mit fognak szólni a Radó szülei, ha megtudják, hogy az egyetlen gyermekük disznóólban aludt. És nagymama kitalálta, hogy mi ketten a Radóval járjunk föl mindennap a Mancinéniékhez aludni. Mancinéni a nagymama nővére. Hasonlítanak is egymáshoz, csak Mancinéni kövérebb, mert ő nem futkos annyit, mint nagymama. Őhöz nyaranta nem érkezik olyan sok vendég, mint nagymamáékhoz. Pedig nekik vendégszoba is van a padlásukon, vagyis manzárd, nagymamáéknál meg csak darázsfészek. És Mancinéniéknél van fürdőszoba, parkett meg televízió. Mégis mindenki inkább nagymamáéknál tanyázik nyáron, mert nagymamáék a víz partján laknak, itt egész nap fürdőruhában ugrálhat az ember, és a konyhaajtóból lehet látni a hajókat. Persze hogy mi nem akartunk följárni a faluba. Azért gyalogoljunk minden este két kilométert, hogy parkettás szobában aludjunk? Ezt Pesten gyaloglás nélkül is megtehetjük.

Mondtuk anyunak, hogy aludjon Mancinéniéknél a Feri a Picurkával. Jaj, de hát a Picurka még kicsi ahhoz, hogy esténként akkora utakat tegyen meg! Neki különben is van helye egy matracon nagypapáék szobájában, az asztal alatt. Nem gumimatracon - mert sajnos, a gumimatracok, amiket lecipeltünk, mind eresztenek, úgy látszik, már állott a szövetük -, hanem rendes, igazi

matracon, ami csíkos vászonnal van bevonva.

A Feri, az meg elalszik a ladikban a halór fiával együtt, akinek az ágyában szintén pesti rokon alszik. Kaptak egy ponyvát, azzal sátorozzák be maguknak a ladikot.

Nagyon mérgesek voltunk a Ferire, hogy ilyen jó helyet talált magának, tölünk meg irigyli a disznóóráját. Mondtuk, hogy járjanak fel aludni a faluba apu barátai.

Anyu erre azt felelte, hogy hogysisne, azok nem azért szálltak ki velünk itt, hogy gyalogoljanak, hanem hogy horgásszanak. Azok nem hagyják itt a vizet. Hát akkor aludjon a Manci néninél a Magdika. Mikor ezt ajánlottuk, anyu rögtön a fülünkbe súgta, amit már ők nagymamával szépen kiterveltek, hogy a Géza bácsi majd elveszi a Magdikát. Apu szerint Géza bácsi nagyon jó férj lesz, nem dohányzik, és sohasem csinál majd otthon rendetlenséget, mert folyton horgászni jár.

De ha a Magdika minden este elmegy innét, akkoráig fog találkozni a Géza bácsival, mert az nappal csak horgászik.

Beláttuk Radóval, hogy anyunak ebben igaza van, és mindjárt mondtuk is neki, hogy akkor aludjék ő a Manci néninél, apuval.

Anyu szerint ezt nem lehet. Neki itt kell lennie, hogy segítsen nagymamának, és apunak is itt kell lennie, hogy ha a Picurka nyafog, atyai szigorával hasson rá. Mindenki azt mondta, hogy nekünk kell a Manci néniéknél aludnunk. Mi meg nagyon elkeseredtünk, és azt mondtuk a Radóval, hogy akkor inkább

hazautazunk. Kiszedtük Áprilist a gumimedencéjéből - pedig már felfújtuk neki, és vízzel is telihordtuk -, és elkezdtük törölgetni, hogy belerakjuk a Radó sporttáskájába.

Végül mégsem raktuk be, hanem visszaeresztettük a medencéjébe, mert nagymama kijelentette, hogy nem bánja, alhatunk az új disznóólban, azzal a föltétellel, ha ezentúl senki sem fogja azt a csinos kis faházacskát disznóólnak nevezni. Mert abban még soha nem tartottak disznót, és ezek után már nem is fognak. És különben is nagyapa csak azért építette, hogy amíg ezzel bíbelődik, ne kelljen gyomlálnia meg kapálnia.

Évés azután megbeszéltük a Radóval, hogy ősszel az egész osztálynak el fogjuk mesélni, micsoda remek helyünk volt egy disznóólban. Radó úgy akarja ezt terjeszteni, hogy egy nagy, fekete kandisznóval laktunk együtt, és semmit nem féltünk tőle.

Június 26.

Tegnap nagyon jó napunk volt. Két nagy ladikkal evezünk föl a zuhogóhoz, az egyik ladikban nagymama ült az elemózsiás kosarakkal, abba bennünket, gyerekeket nem engedtek beszállni, nehogy felborítsuk. Így mi mind a másik ladikban voltunk Gombóckával. Velünk jött a Manci néni unokája is, akit Jutkának hívnak, és már tizenhat éves. Egész úton a haját fésülgette, csavargatta, hozott magával egy kistükröt, abban bámulta magát.

Nagymama meg egész úton anyut szidta, amiért Gombócot annyira elkényeztette, hogy nem eszi meg a levest. Pedig nagymama olyan levest főz, hogy a püspökök is megehetnék.

Mikor eleveztünk a nagy, vízre hajló fűzfa alatt, hívtuk anyut, hogy jöjjön hintázni. Minden nyáron itt szokott hintázni velünk. De idén azt mondta, hintázzunk csak egyedül, ő nem szaggatja el a faágakon a drága, új fürdőruháját. Pedig olyan fürdőruhát vett magának, ami már így is csupa lyuk. Már kinéztük a Radóval, hogy ha leveti, megpróbálunk a hálós részével kis halat fogni. Ezzel vigasztaltuk magunkat, amiért senki felnőtt sem jött velünk hintázni a fatörzsre.

Pedig mi nem vagyunk elég nehezek ahhoz, hogy jól meg tudjuk himbálni.

Az a kényes majom, a Magdika, az is csak az orrát húzogatta, mikor hívtuk.

Fent a zuhogónál van egy nagy, kerek homokzátony, ott kötöttünk ki. A ladikokból mindent kihordtunk a partra, azután megnéztük, mi van a kosarakban. Nagyon jó dolgok voltak: rántott csirke, tejfölös uborkasaláta, májpástétom, meggyes rétes és hideg citromos tea. Nem tudom, nagymama mikor sütötte-főzte mindezt, mert mikor mi fölkelünk, már a kosarak a ladikban voltak.

Géza bácsi meg Oszkár bácsi kijelentették, hogy nagymama főz az egész világon a legjobban.

Nem is mentek át horgászni a szigetre, csak ettek.

Mi is egész nap ettünk meg fürödtünk. Akartunk kis

apró, fehér csigákat gyűjteni, hogy nyakláncot fűzzünk belőle, és eladjuk, de nagyon lassan ment a gyűjtés, hát inkább abbahagytuk, és elmentünk Radóval a zátony déli oldalára kis halakat fogni. A sekély vízben ott mindig rengeteg apró kis hal sütkérezik. Vittük magunkkal Picurka vödrét, meg anyu vizes fürdőruháját, amiből éppen kibújt, mert száraz ruhát vett magára. Egy fűzfaágon lógott a fürdőruha, onnét hoztuk el. De nem értünk vele semmit, mert annak a vacak hálónak túlságosan nagyok voltak a lyukai, a kis halak mind átcsúsztak rajta.

Arra már egyáltalán nem emlékszem, mikor úszott el anyu fürdőruhája, csak arra emlékszem, hogy anyu keresni kezdte, és nem találta sehol.

Akkor jutott eszünkbe a Radóval, hogy biztosan ottfelejtettük a parton, a vízben, mikor jött a hajó, aztán a hullámok elsodorhatták. Megbeszéltük a Radóval, hogy ha nagyok leszünk, és dolgozni fogunk, megvesszük anyunak a legszebb és legdivatosabb fürdőruhát, amit majd akkor kapni lehet. Nem is egyet vesszünk neki, hanem többet, mindenféle színben.

Mert anyu olyan rendes. Radó is mondta. Más kiugrott volna a bőréből, ha elúsztatják a drága, új fürdőruháját, és más egész nyáron a fejünkhöz vagdosta volna, hogy milyenek vagyunk.

Anyu meg csak egyetlenegyszer emlegette az elúsztatott fürdőruháját: mikor hazafelé eveztünkben megint a vízre hajló fűzfához értünk. Azt mondta,

hogy tulajdonképpen nem is kár érte, mert úgyis túl drága volt ahhoz, hogy fákon mászkáljon vele az ember. De most majd előkeresi a tavalyelőtti ócska, fakult fürdőruháját, és jókat hintázunk itt a fűzfán. Csodálkozni fog, ha megvesszük neki azt a sok gyönyörű fürdőruhát!

Június 28.

Nagymama mérges, mert Géza bácsi folyton csak horgászik, és nem törődik Magdikével, akit feleségül szeretnének adni hozzá. Pedig Magdika mindig jön velünk, mikor gilisztát ásunk a teknősnek, és a legszebbeket kiválogatja Géza bácsi számára. És Radó észrevette, hogy a lótetűkből, amiket Áprilisnak gyűjtöttünk, szintén ellopott egyet. Nagymama nagyon szereti Radót, amiért mindig kétszer vesz a levesből.

A Manci néni unokáját, a Jutkát, azt mindig szidja, ha itt van nálunk. Hogy miért nem labdázik velünk, miért nem eprézik velünk, miért nem csónakázik velünk, miért nem hintázik velünk a fűzfán. Mert a Jutkának minden unalmas. Azt hiszi, hogy amiért ő már tizenhat éves, most már mindig csak a fiúkra kell gondolnia. És ha nincsenek a közelben fiúk, akkor nem érdekli semmi, akkor megül, mint a tapló a rönkön.

Ezt nagymamától gyűjtötte a Radó. Nagymama azt mondja, hogy anyu nem ilyen volt lánynak, az mindig játszott. Azért játszik most velünk is. Olyan

jókat potyogunk a fűzfáról a vízbe, mikor anyu meghimbálja! Ha a Jutka férjhez megy, és gyerekei lesznek, azoknak, szegényeknek, nagyon unalmas lesz az életük.

Radó unokatestvére írt, hogy Rózának kilenc kishörcsöge született. Szerencse, hogy Radó a noteszébe följegyezte az összes címeket, ahova hörcsögöt kérnek.

Radó azt is följegyzi, hogy naponta hány teherhajó halad el előttünk, hány uszályt vontattak, milyen zászló lengett rajtuk, mi volt a hajó neve meg ilyeneket.

Lehet, hogy hajószakácsok leszünk, ha megnövünk. Nagymamától már megtanultunk halat sütni és tejfölös zöldbablevest főzni. Majd csodálkoznak otthon a Radó szülei, ha levest főz nekik!
Július 14.

Rengeteg helyünk van, mert a felnőttek mind hazautaztak. Most Picurka alszik az összecsukható vaságyon, amin eddig Magdika aludt, Feri pedig egyedül uralja apuék sátrát. De nemsokára elmegy táborba.

Fent a padláson nem alszik már senki, lehet megint följárni ugrálni a rugós ágybetéten. Mi ugyanis maradtunk az új disznóólban, Áprilissal együtt. Nem hiszem, hogy Magdika valaha az életben is horgászhoz megy feleségül. Mikor fölvette a legeslegszebbik fürdőruháját - ugyanis hármat hozott magával, és lement a partra, Géza bácsi nem azt nézte, hogy milyen szép a fürdőruha, és milyen szép

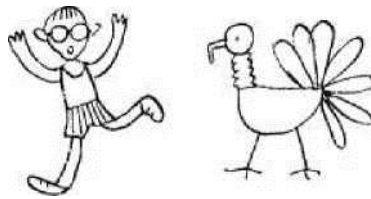
benne a Magdika, hanem kiabált, hogy Magdika nézzen a lába elé, mert mind összekuszálja az ő damiljait.

Oszkár bácsi nem volt ilyen házsártos, ő viszont egyik délután bement az éléskamrába, és a maradék túrós lepényt, amit mi akartunk megenni, elvitte a pontyoknak. A halór fia látta. Picurka mondta, hogy ha nagy lesz, ő sem megy soha horgászhoz férjhez. Ma barátfüle volt ebédre. Radó három tányérral evett, mert náluk ezt nem szokták főzni. A mamája nem ér rá bajlódni vele. De most majd a Radó megtanul nagymamától tésztát gyúrni, és lesz otthon, aki barátfülét főzzön.

Jövőre majd úttörőtáborba megyünk a Radóval, és mi leszünk a szakácsok. De ott ilyen babrás ételeket nem főzünk, hanem csupa laktatót.

Július 21.

Picurka nagyon boldog, mert a víz hozott egy félszemű mackót. Nagyon csúnya, kopott, nincs semmi szőre, de Picurka haza akarja vinni. Most a disznóól tetején szárad - a valódi disznóól tetején -, hogy majd le lehessen kefélni róla a sarat.

Tegnap a nagymama pulykakakasa, a Tódor megtámadta Radót. Radó a kacsáolba menekült előle. Mert nagyon tud csípni és karmolni a Tódor, ha mérges. Máskülönben szelíd, bejára konyhába, és mert olyan magas, egyszerűen az asztról eszik. Jakab már nem olyan szelíd, mint tavaly ilyenkor, inkább nagyon is vad. Mindenkit megkerget, aki bemegy a baromfiudvarba. Különösen Gombóckára haragszik. Már nem ő a kedvencem, hanem egy kis kopasz nyakú csirke, a Döme. Picurka is választott magának új kedvencet Lizuska helyett, egy kacsát, mert Lizuska nagyon tolakodó és falánk. Már olyan kövér, hogy lépni alig tud, de mindig kiszökik a baromfiudvarból, és szalad nézni, mi van a konyhában. Picurka Gazzinak nevezi a kacsát, és együtt pancsolnak a lavórban. Feri elutazott. Most miénk a sátor is.

Július 25.

Kaptunk levelet anyuéktról. Azt írják, hogy Belvíziéknél a Pirtyán bácsi kifestette gyönyörűen az

egész lakást, még az ajtókat, ablakokat is. A Pirtyán néni meg kitakarította.

Jó a Belvíziéknek, utazgatnak Olaszországban, itthon meg szorgos kezek újjávarázsolják a lakásukat.

Azt is írják, hogy a lopótök új indát nevelt, és már van rajta három kistök. Megint át akart kúszni a Belvíziék erkélyére, de apu visszahúzta. Nagymama azt mondja, hogy már nem fog beérni a lopótök, mert rájön a dér.

Tegnap nagyon megijedtünk, mert azt hittük, hogy Kamilla elveszett, de csak a horgásztanyára ment át látogatóba, és napnyugtakor szépen hazajött. A fáskamrában alszik.

Két kacsza is el akart veszni, legalábbis az esti etetéskor hiányoztak. Radóval ladikon mentünk őket keresni. Kiúsztak a középső Duna-ágba, ott találtunk rájuk, de hazahajtani nagyon nehéz volt őket, mert már sötétedett, és csak hápoztak, meg úszkáltak összevissza. Bele is estem miattuk a vízbe tréningruhástul.

Megérte, mert nagymama annyira meghatódott, hogy elenged bennünket sátorozni. Ad bográcsot is, hogy főzhessünk. A középső Duna-ágban van egy sziget, odamegyünk. A zuhogónál jobb volna, de nagymama nem enged el olyan messzire.

Gombócot is magunkkal visszük. Meg Áprilist. Ott majd elkerítünk neki egy kis öblöt, és természetes környezetben strandolhat.

Augusztus 1.

Nagyapa kiszedte Gombóc nyakából a kullancsot, ami odaát a szigeten tapadt rá. Nem is vettük észre, nem tudtuk, mi baja Gombócnak, csak csodálkoztunk, hogy folyton ugrál meg forgolódik. Mikor azután hazaértünk, nagyapa csak ránézett, és már mondta: - A kutyátok kullancsot szedett össze. Nagyon megijedtünk, hogy most mi lesz, de nagyapa először megkereste Gombóc szőre között a kis barna kullancsot - akkora, mint egy lencse rácsöppentett egy kis benzint, és a kullancs mindjárt leesett. Gornbócka olyan jókedvű azóta. Bennünket meg a szúnyogok csíptek rettenetesen össze. Hogy ott mi van! Állandóan raktuk a tüzet, jóformán rajta ültünk, mert ha egy percre kiléptünk a füstből, már ezer szúnyog lakmározott rajtunk.

Akkora halat egyszer sem fogtam, mint amekkorát rajzoltam, de így jobban látni. Most olyan szagunk van, mint a füstölt oldalasnak.

De amúgy nagyon jó volt. Igaz, csak két napig maradtunk, mert nem tudtuk, mi történt Gombóccal, és féltünk, hogy majd kórházba kell vinni, mint a Szentesiék Karcsiját. De az a két nap is nagyon jó volt. Fogtunk egy csomó keszeget meg törpeharcsát, és főztünk magunknak halászlét. Az is jó volt, csak én nem tudtam, hogy a Radó már tett bele paprikát, és én is tettem bele, úgyhogy nagyon erőse sikerült. Nem is bírtuk az egészséget megenni. Este, mikor lefeküdtünk a sátorban, jöttek a szúnyogok, és döngicséltek. Ki akartuk őket hajtani, de még több jött be. Radó mondta, hogy kellett volna magunkkal hozni cigarettát. Nem is tudom, miért nem jutott eszünkbe, pedig a cigarettafüstöt nem szeretik a szúnyogok. Igaz, Radó azt is mondta, hogy sokan szoktak cigarettázás közben elaludni, és olyankor meggyullad az ágyuk. Áprilist elengedtük a szigeten, ugyanis annyira jól érezte magát a természetes környezetben, hogy nem volt szívünk visszahozni abba a vacak gumimedencébe, amiben nincs sem ebihal, sem szitakötőlárva, semmi. Meg aztán unjuk is már folyton a sok gilisztát szedni neki. Ebben a nagy melegben egész mélyre le kell ásni utánuk.

Augusztus 5.

Feri írt, hogy a felhőszakadás elmosta az egész tábort. Annyi víz zúdult le a hegyoldalról, hogy a

sátrakat is mindenestül magával vitte. Úgy kellett mindent összekeresgélniük a sötétben. Most leköltöztek a faluba, az iskolába, de már úgylátja vége a táborozásnak, mindenki utazik haza, csak kivásalják a gondnok néni vasalójával a gyűrött ingeket. Feri még nem jön haza, mert a Novákkal együtt Somogyba utazik, a Novák nagymamájához. Tegnap fölmentünk a Radóval fagylaltozni a falusi cukrászdába, és egy házon láttuk kiírva, hogy múzeum. Nagyon csodálkoztam, mert tavaly ilyenkor ezen a házon még nem volt kiírva semmi. Mindenesetre bementünk, és apróra végignéztük, amit csak lehetett. Voltak pattintott kőszerszámok, ezek akkor kerültek elő, mikor az új országutat építették, római korból való cserépedény-maradványok és olyan sírkövek, amelyeken turbános fej volt kifaragva. Ezek még a török időkből maradtak meg.

Sok szép régi ruha is van a múzeumban, abból az időből, mikor a falusiak még népviseletben jártak. Legjobban tetszett nekünk egy menyasszonyi koszorú, amit üveg alatt láttunk. Csupa ezüst- meg aranylevelekből, rezgőkből és szép, színes viaszvirágokból volt.

Kár, hogy nagypapa nem tart méheket. Most kérhetnénk tőle viaszt, és mi is mintázhatnánk mindenfélét.

Azt azért elhatároztuk a Radóval, hogy mi is csinálunk múzeumot. Radó ehhez nagyon ért, ő már sok múzeumban járt a szüleivel külföldön is. Csak

még nem tudjuk, hogy mit teszünk a múzeumba.
Augusztus 9.

A padláson rendeztük be a múzeumot, persze csak ideiglenesen. Az igazi majd Pesten lesz. Egyelőre gyűjtjük a hozzávalót. Nagymama adott egy fejetlen Szent Antal-szobrot, azt mondja, nagyon régi, még kislánykorában hozták neki a vásárból. Kár, hogy a feje már nincs meg.

Ruhát nem akar adni a nagymama, pedig vannak régi ruhái, de azt mondja, az neki is kell. Nagyapától kaptunk egy helyes kis fűrészst; úgy hívják, hogy róka farkfű rész. Ezt már nem szokta használni, nagyon elvékonyodott a pengéje. Más szép, régi szerszámokat is elhoztunk a szerszamos kamrájából, de azokat visszavette, mikor fönt járt a padláson, hagymáért.

Pedig volt egy olyan érdekes csavarhúzó, aminek a nyele belül üreges volt, a végét le lehetett csavarni, és volt benne egy másik, kisebb csavarhúzó, annak is le lehetett csavarni a végét, és abban egy egészen kicsi, vékony kis csavarhúzó volt, amelyet, mondjuk, rádiószereléshez használnak.

Ez nagyon tetszett nekünk, de úgy látszik, nagyapa még szokta használni.

A révvendéglő tetejéről lefújta a szél egy hódfarkcserepet, azt is elhoztuk, mert ilyet ma már nem gyártanak. Először azt gondoltam, hogy lerajzolom, de nem érdemes, mert nem is

hiszem, hogy a hódnak ilyen a farka.

Augusztus 13.

Múzeumunk gyűjteménye értékes darabbal szaporodott. (Lerajzoltam oldalról meg szemből is, miután laposra kalapáltuk a Radóval.) Gyarapodott a szókincsünk is, mert ennek a régiségnek iszkába a neve. Úgy jutottunk hozzá, hogy Picurka belelépett a bokrok között, mikor fürdeni ment. Visított, mint egy malac, nagymama majdnem leejtett egy tál levest ijedtében.

*tj**

Az ilyen iszkába nagyon meg tudja szűrni az ember talpát! Picurka három napig nem fürödhetett miatta. Fél lábon ugrált, mint a gólya. Gombóckának nagyon tetszett, azt hitte, játékból teszi.

Nagyapa elmagyarázta nekünk, mire használták

az iszkábát. Régen volt itt a parton egy ladiképítő műhely. Jó erős deszkából építették a ladikokat, és ilyen iszkábákkal szögelték egymáshoz az oldaldeszkákat, a rések közé meg kócot tömtek, hogy ne folyhasson be a ladikba a víz. Nagymama emlékszik rá, hogy mikor ő még gyerek volt, álltak ennek a műhelynek a falai. Teteje már akkor sem volt, és mindenki messze elkerülte ezt a helyet, mert azt beszélték, hogy egy révész megölte a gazdag utasát a pénzéért, és itt ásta el valahol. Radóval elhatároztuk, hogy megkeressük az illetőnek a csontvázát.

Augusztus 15.

A horgásztanya mögött kezdtünk ásni, egy kis domb alján, mert itt a legmagasabb a bürök, és Radó azt mondja, a növényzet ott tenyészik ilyen dúsan, ahol valamikor holt embert ástak el. A büröknek nagyon kellemetlen szaga van, majdnem rosszul lettünk tőle. Egész csomó tövet ki kellett tépnünk, hogy legyen egy kis levegőnk. Először csak fazékfüleket, rozsdás rugókat meg régi edények darabjait találtuk. Kiástuk egy nefelejcses bögre oldalát, éppen azt, amelyikre a nefelejcs van festve. Ez is jó lesz a múzeumunkba. Délig ástunk egy olyan mély gödröt, ami a Radónak a melléig ért. Akkor hazamentünk szilvás gombócot enni, és ebéd után folytattuk a munkát. A Radónak már csak a feje búbja látszott ki a

gödörből, mikor csontot ért az ásóval. Attól kezdve már félretettük az ásót, és csak söprögettük el a földet, meg kézzel kapirgáltunk, ahogy a híradóban láttuk a régészeketől.

Nagyon izgalmas és szép munka a régészeké. Lehet, hogy felnőttkorunkban mi is foglalkozunk majd régészeti kutatásokkal. De én mármost is nagyon izgatott vagyok, mert Radó szerint ezek a csontok kicsik ahhoz, hogy felnőtt emberé lehessenek. Borzasztó, talán egy elásott gyermekre bukkantunk? Öt órákor abba kellett hagynunk az ásást, mert jöttek a szúnyogok.

Augusztus 16.

Tegnap este a vacsoránál nagyapa kérdezte tőlünk, hogy hol az ásója. Mi a Radóval egymásra néztünk. Nem mertük megmondani, hogy hol ástunk vele. Arra gondoltam - és biztosan Radónak is ez járt az eszében -, hogy vacsora után vissza kell osonnunk a gödörhöz az ásóért, hogy visszacsempészessük a helyére a kamrába.

Nekem csak úgy borsózdott a hátam attól a

gondolattól, hogy sötétben menjek vissza az elásott gyermek csontvázához. Nagypapa meg csak nevetett, és azt mondta:

- Panaszkodott a Józsi bácsi, hogy valami haszontalan kölykök félig-meddig kiásták az öreg Burkusnak a csontvázát. Nem tudom, nem az én ásómat használták-e azok a kölykök.

Akkor jöttem rá, hogy mi a Radóval a Burkust ástuk ki. Ismertem az öreg Burkust: a horgásztanyán volt házőrző kutya, de már három éve kimúlt végelgyengülésben.

Mondtuk nagypának, hogy vacsora után majd visszahozzuk az ásót. Vissza is hoztuk, de azt nem vallottuk meg neki, hogy minek hittük szegény öreg Burkust.

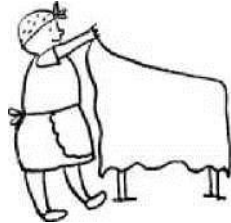
Azért a koponyáját kiássuk holnap. Nagyon jó lesz az a mi kis múzeumunkba. Tulajdonképpen örülök, hogy nem igazi, csontvázat találtunk.

Nem is tudom, hogyan lehet azt szállítani. Radó szerint az apja nem lett volna hajlandó csontvázal kocsikázni. Akkor pedig szét kellett

volna szednünk, hogy beleférjen a sporttáskákba, és nem biztos, hogy újra össze tudtuk volna állítani.

Augusztus 19.

Feri írt Somogyból. Hernyópetéket gyűjtenek, hogy majd a szakkörben kikeltessék. Es segítenek a cséplésnél. Nagyon irigylem őket. Anyu is írt, hogy távollétünket felhasználva, rendet akart csinálni a fiókjainkban. El is kezdte, először mindent kidobált a papírkosárba, azután minden vicket-vackot egyenként visszazedegetett, és visszarakott a fiókokba, gondolván, hogy hátha éppen azt keressük majd, amit ő kidobott.

Délelőtt Radó rétest nyújtott. A tésztáját együtt csináltuk, szép, finom, hólyagos lett, csapkodtuk, gyömöcköltük, ahogy nagymama

mutatta. De a nyújtásban én nem vettem részt, csak nevettem azon, hogy a Radó rétese milyen lett. De nagymama megharagudott rám.

Augusztus 22.

Nagymama adományozott a múzeumunknak egy falapátot. Kézzel faragott liszteslapát, még abból az időből, mikor nagymama maga dagasztotta a kenyeret.

A lapátról nagymamának eszébe jutott egy érdekes régi történet. Kislánykorában hallotta a nagymamájától. Az meg nem tudom, kitől. Akkor még vízimalmok öröltek a Dunán. Nem itt, a csöndes holtágban, hanem kint, a Nagy-Dunán, ahol a hajók járnak, és ahol a víznek sodra van. Ott álltak sorjában a lehorgonyzóit vízimalmok, és a víz forgatta a kereküket.

Nagymamának úgy mesélték, hogy hét malom volt itt sorban, de a hetedikben nem öröltetett soha senki gabonát, mert az volt mind között a legöregebb, legkopottabb, legrozogább. Még faragott figura sem díszelgett az orrán, mint a többi malomnak.

Volt a molnárnak egy szép lánya, a Vikus. Az kérte az apját, hogy valami uszadékfából faragjon figurát a malmuk elejére. Ha a többi malmon van, legyen az övékén is.

A molnár ki is fogott egy tuskót a vízből, megfaragta embernek, s mert festéke nem volt, zöld

moszattal meg vörös halvérrel színezte ki. Ettől azután a figura olyan csúf, ijesztő lett, hogy nem merték kitenni, hanem elrejtették a malomfenékre, ahol a tocsogó vízben békák ugrálnak. Igen ám, de még akkor éjjel süllyedni kezdett a malom. A tuskó úgy megnehezedett ott a vízben, hogy majdnem a Duna fenekére süllyesztette Vikusékat. Mikora Dunába akarták dobni, meg sem bírták mozdítani. Hanem mikor Vikus azt mondta az apjának, hogy mégiscsak ki kellene tenni ezt a figurát a malom elejére; olyan könnyű lett hirtelen, mint a tollpehely. És csodák csodája: annyi gabonát hordtak attól kezdve örletni a népek Vikusék malmába, hogy egykettőre meggazdagodtak. Gyönyörű házat építettek a faluban, és mikor jött a tél, és a jégzajlás elől téli kikötőbe kellett vontatni a malmot, akkor Vikus ebbe a házba költözött. Az apja meg elment világot látni, utazni.

Aztán mikor egy téli napon Vikus egyedül volt otthon, egyszer csak kopogtak az ajtón. Kip-kop, kip-kop. Hát a moszattal és halvérrel festett csúf, ijesztő figura jött, falábon kopogva, hogy Vikust feleségül kérje. Azt mondta neki, ha kosarat kap, elsüllyeszti az egész házat, mindenestül, mintha a Duna közepén volnának.

A molnárlány nem ijedt ám meg! A kemencében nagy tűz égett, mert kenyérsütéshez készültek, egyszerűen belökte hát a tuskóból faragott csúf figurát a tűzbe. Nem is volt attól kezdve senki, aki ijesztgetni merne volna.

Nagymama sok ilyen történetet tud. Radó úgy határozott, hogy egyelőre nem ír vígjátékot, hanem inkább hátborzongató történeteket gyűjt. Ez jobban beleillik a jelenlegi érdeklődési körünkbe.

Augusztus 26.

Holnap értünk jön a Radó papája kocsival. Nagymama már kikészített néhány apróságot, amit fel akar velünk küldeni Pestre.

Nagymama nagyon megszerette Radót, amiért olyan sokat eszik, meg amiért nekem jeles lett a bizonyítványom miatta, meg különben is. Már meghívta jövő nyárra. Nagyon örülök, mert illetéknéppen - mondaná Radó atyámfia - nem kell összetörnöm magamat a tanulásban, mint idén, ahhoz, hogy jöhessen a Radó.

Persze nem volna rossz megmaradni ezen a szinten. Kati néni annyira örült, hogy most már mások is elhiszik, amit ő mindig mondott, hogy van nekem azért eszem.

Ma még búcsúzóul föleveztünk a ferde fűzfához. Hintázni ugyan nem lehetett rajta, mert nem tudtuk

meghimbálni, de ugráltunk róla fejeseket. Radónak még utoljára a talpába ment egy szálka. A labdát is elcsomagoltuk, miután nagypapa beüvegezte azokat az ablakokat, amelyek labdázás folytán kitörtek. A gyűjteményünk nem fért el a sporttáskákban, igénybe kellett vennünk nagypapa segítségét, aki átalakította számunkra régészeti szekrénné azt a ládát, amiben a kiskacsák laktak egyhetes korukig, és amit mi előzőleg jól kisúroltunk a kútnál. Furcsa lesz most majd otthon a két kis szobában. Itt annyi, de annyi helyünk volt: a padlás, a disznóólunk, a kert, a baromfiudvar, a gyümölcsös, az egész rév, a hajóállomás, a sóderes vagonok, a szigetek, ez az egész hosszú, hosszú Duna-part, ahol olyan jókat játszhattunk. Otthon meg azoktól az undok szomszédoktól még a folyosóra sem mehetünk ki Gombóckával.

Augusztus 28.

Hát itthon vagyunk. Csak egy szilvalekváros üvegnek nyomódott be az oldala, és három tojás törött el, mikor Picurka véletlenül rálépett Gombócka farkára, és Gombócka akkorát visított, hogy Radó papája ijedtében félrerántotta a kormányt. A Radó papája alig ismerte meg a Radót. Most már apu sem meri hámozott gilisztának hívni, pedig már úgy megszokta ezt a nevet. Róza gyerekei már egészen nagyok, ugyanúgy

teliszedik a pofazacskójukat enivalóval, mint a szüleik. Füzési Andris is kért belőlük, meg a nővére udvarlója is. Meg a Lehocki gyerekek unokatestvére. Jancsi és Vera is szeretne kishörcsögöt, de a mamájuk nem enged tartani, mert úgy érzi, hogy rá hárulna a továbbiakban a hörcsöglakosztály tisztán tartása.

A múzeumot a szobánk sarkában rendeztük be. Már majdnem az egész ház látta. A legértékesebb darab az iszkába, mert arra rászáradt Picurka vére, és Radó mondja, hogy külföldi múzeumokban is a vérfoltos fegyvereket nézi mindenki a legnagyobb érdeklődéssel.

Belvízi Andrea is bejött megnézni, és fintorgatta az orrát, hogy a mi múzeumunkban nincsenek festmények. Mikor aztán elmondtuk neki, hogy majdnem van a múzeumunkban egy megölt ember csontváza, mindjárt más szemmel nézett ránk.

Kérdezte, hogy elvisszük-e magunkkal a múzeumot, ha elköltözünk. És hogy mikor költözünk már el. Én meg teljesen ráfelejtettem

a bosszútervünkre - hiába, nyaralás alatt sok minden kimegy az emberfejből -, és csak néztem rá felvont, Radó-féle szemöldökkel. Mondtam neki, hogy eszünk ágában sincs elköltözni.

- Biztos? - kérdezte bambán.

Mondtam, hogy holtbiztos. Erre elkezdte húzogatni a száját, hogy neki a Picurka mást mondott. Azt, hogy őszre elköltözünk.

Én erre csak vállat vontam, és többet nem is

törődtem az Andreával, mert az Ilonka néni jött a kis unokahúgával, aki már hallotta, hogy van iszkábánk, és meg akarta nézni.
Nagyon csalódott, mikor látta, hogy egy rozsdás vasdarab. Azt hitte, valami játék.

Augusztus 31.

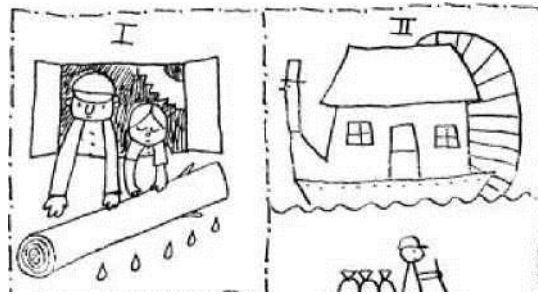
Most már van képanyaga a múzeumunknak. Radóval megrajzoltuk a szép molnárlány és a vízből kihalászott tuskó történetét. Lerajzolom még egyszer, a következő oldalra.

A Burkus koponyáját pedig kifőztük, hogy fehérebb legyen. Feri is kifőzte tavalyelőtt karácsonykora halkoponyákat, és nagyon szép fehérek lettek. Igaz, hogy ő tett valamit a vízbe, mi meg nem tettünk semmit. Nem is lett sokkal fehérebb, viszont az emeletünk megtelt szörnyűséges bűzzel. Mintha valahol enyvet égettek volna oda. Később leereszkedett a szag egészen Annus nénékig. Erre Annus néni ingerült hanghordozásából következtettünk a Radóval. Biztosan kapunk majd megint idézést a tanácstól. De lehet, hogy Belvíziék egyenesen a rendőrségre vagy a tűzoltóknak telefonálnak.

Szeptember 10.

Beléptünk Radóval az úttörő-bábszakkörbe. Ugyanis

megkezdődött az iskola. Már régen, csak nem volt kedvem írni róla. De most már van, mert a szakkörben jól fogunk szórakozni. Én nem szerepelek, csak a háttért fogom festeni. A Radó meg majd darabokat ír különböző ünnepi alkalmakra. Elsőnek "A szép molnárlány és a csúnya tuskó" című három felvonásos bábjátékot írja meg.

Most mindig festünk és ragasztunk.
Keményítőből olyan ragasztót tudunk főzni, mint a selyem. Gyönyörűség ragasztani vele. Vera is kért, hogy vigyünk neki a ragasztónkból. Aztán mikor vittem egy kislábosban, megbotlottam a lábtörlőben, és pont a Belvíziék ajtaja elé lötytettem. Mindjárt hoztam a felmosóröngyöt, de akárhogyan dörgöltem azt a vacak követ, maradt ott folt. A

Belvízi néni meg éppen jött haza valahonnét. Biztosra vettem, hogy nagy sápítózás lesz, de nem szólt semmit, átlépte a felmosóröngyöt, és bement. És a kezemre sem lépett rá, pedig ott tenyereltem a lábtörlőjünkön. Róla jut eszembe, hogy a lopótökjek már sárgulnak. Egyet Radónak ígértem, egyet Annus néninek, egy pedig marad a múzeumunk számára. Olyan élvezet lesz kivájni! Csak tudnám, mivel!

Szeptember 13.

Radó otthon zöldbalevest főzött a szüleinek. Nem lett egészen olyan, mint a nagymama-féle zöldbalevesek, sőt mondhatnám, egészen más lett. Suli után fölmentem hozzá megkóstolni a maradékot. Azt hiszem, nagyon sok vizet önthetett hozzá. De azért bátorítottam, hogy ne csüggedjen. Jövő héten halászlét fog főzni. Majd segítek neki megpucolni a halat.

Szeptember 15.

Annus néni tegnap feljött hozzánk megnézni a lopótökjét, és rettenetesen érdekes dolgokat mesélt. A Pirtyán bácsi járt nála, és panaszkodott, hogy a Belvíziék őt csúnyán becsapták. Ő tudniillik már régen szeretne beköltözni a fővárosba, mert Pilsen az anyósával laknak együtt, aki egy mindenbe beleszóló természet, és hát a Belvízi úr neki azt mondta:

- Pirtyán, maga csak ne töltse az idejét

lakáskeresgéssel, tudok én magának egy igen alkalmas, kétszobás lakást, egy szavamba kerül, és megkapja.

Pirtyán bácsi persze nagyon örült, különösen mikor hallotta, hogy a főnöke házában lesz a lakás, mert gondolta, akkor majd mindig tehet apróbb szívességeket a főnökének az autó, a megvetemedett ajtók, az akadozó redőnyök és ehhez hasonlók terén, a felesége meg takaríthat nekik, az ilyen dolgok pedig elmélyítik a barátságot főnök és beosztottja között.

Mikor Annus néni ezt mesélte, kezdtem kérdezgetni, hogy melyik lakást ígérte Belvízi bácsi a Pirtyánéknak. De anyu csak nevetett, mert ő máraz elején kitalálta, és azután Annus néni is mondta, hogy a mi lakásunkról volt szó. Annyira biztosan ígérték a Pirtyán bácsinak, hogy az hálából máraz ő egész lakásukat is kifestette. Meg az autójukat is generálózta. Vízcsapot is cserélt nekik a fürdőszobában. Mindent ingyen.

Nagyon sajnáljuk szegény Pirtyán bácsit. Ha tudtuk volna, hogy ez lesz belőle, nem mondattuk volna Picurkával az Andreának, hogy elköltözünk. De hát ki gondolta, hogy Belvíziék ennyire komolyan veszik a gyerek-beszédet?

Apu egyébként azt mondja, hogy úgy kell a Pirtyán bácsinak, miért akart mindenáron bevágódni a főnökénél.

Szeptember 20.

Óriási újságok vannak! Serédi néni jött fel anyunak elmondani, hogy Pirtyánék bepörölték a Belvíziéket. Azt akarják, hogy Belvíziék fizessék ki nekik azt a sok munkát, amit itt évek óta végeztek nekik. Még szerencse, hogy éppen itt volt a Radó és a Novák is, meg lehetett beszélni velük ezt a nagy szenzációt. Olyan szokatlan, hogy most nem ők jelentgetnek föl másokat, hanem őket jelentik fel. És most már tudjuk, miért nem szóltak, mikora kutyakoponyát főztük. Holnap meccsre megyek Ferivel és Novákkal. Radó nem jön, mert neki próbája van "A szép molnárlány és a csúnya tuskó" című izgalmas bábjátékából, meg ő különben is csak sakkozni szeret.

Szeptember 23.

Tegnap kivittük Gombóckát a folyosóra, és Belvíziék nem szóltak semmit. Igaz, hogy ki sem dugták az orrukat, de azelőtt a falon keresztül is megéreztek, ha Gombóc a folyosóra merészkedett. Ma is egész délután kint ugráltak Picurkával. Hetti néni mesélte anyunak, hogy Pirtyán bácsi a vállalatnál is följelentette Belvízi urat, amiért pénzt fogad el olyasmikért, amikért nem volna szabad pénzt elfogadnia. És nemcsak pénzt szokott kapni az ügyfelektől, hanem mindenféle más, drága ajándékokat is. Azt mondja Hetti néni, hogy az Andrea különleges játéka is ilyen ajándékok. És hogy ő ezek után

Belvíziéknek még a köszönésüket sem fogadja. Arról pedig ne is álmodjék Olgi néni, hogy ő még egyszer az életben pogácsát vagy sajtos rudat süt a drágalátos barátnőjének!

Radó megkérte Hetti nénit, hogy tanítson meg bennünket horgolni. Ugyanis a szomszéd iskolában úgy horgolják a bábjátékban szereplő bárányok gyapját, és az sokkal jobb, mint a ragasztott vatta, amit eddig csináltunk. Hetti néni azt mondta, hogy nagyon szívesen, most akármikor átjöhet hozzánk, mióta Belvíziék így leszerepeltek, Olgi néninek a hangját sem lehet hallani. Még azért sem mert szólni, mikor Hetti néni morzsát szórt a párkányra a galamboknak. Máskor ezért másfél óra hosszat méltatlankodott volna.

Szeptember 29.

Nem győzzük emlegetni Radóval, hogy milyen jól sikerült a bosszúnk. Füzesi Andris hallotta a

papájától, hogy Belvízi úr sürgősen vidékre helyezteti magát. Pedig ott sokkal kevesebbet fog keresni. De a vállalatnál nagyon piszkálják a dolgait, itt nem maradhat.

Hát majd furcsa lesz neki, ha az isten háta mögül járhat haza a kocsiján, a különféle javításokért pedig majd mindig fizetnie kell, mert az ingyen reparatúráknak már vége.

Ha ők akkor nem vágják le a lopótökünket, az egész házat elláthattuk volna. Annyian kérnek. No, majd jövőre! Lesz sok magunk, az egész erkély végig lopótökkel lesz tele.

Október 1.

Most mi is úgy vagyunk, mint a Radó bábjátékában a szép molnárlány, mikor megpillantja az új kőházat - én festettem kartonpapírra, és én is vágtam ki a padlásablakokkal együtt -, és felkiált:

- Álom ez vagy való?

Mi is ezt kérdezzük, tudniillik költözünk. És nem kell iskolát változtatnunk, nem kell villamosoznunk a sulihoz, sokkal több lakbért sem kell fizetnünk, a költözködés sem kerül pénzbe, tudniillik csak ide költözünk át a szomszédba, a Belvíziék helyére.

Felmondták a lakást, az egész család vidékre költözik, mert el

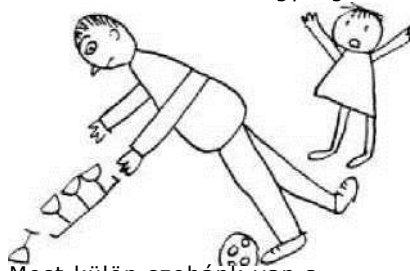
kellott adni az autót, hogy a Pirtyánékat kifizethessék.

Apu örül a legjobban, hogy csak ide a szomszédba hurcolkodunk át, mert így most nem kell minden

csészét, poharat külön papírba göngyölgetni, hanem egyszerűen áthordjuk tálcán.

Október 7.

Szerencsésen túl vagyunk a költözködésen. Szép új poharaink vannak, azok helyett, amiket apu hordott át tálcán az új lakásba. Apu egyébként azt mondja, hogy ő innét már csak akkor hajlandó kiköltözni, ha időközben feltalálnak valami olyan szert, amitől egy egész lakás berendezése annyira összezsugorodik, hogy belefér az ember zsebébe. Az új lakásban azután visszanyer az eredeti nagyságára.

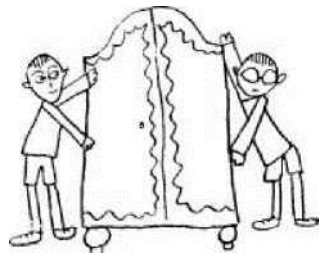
Most külön szobánk van a Ferivel. Ez volt azelőtt

az Andrea szobája. Emlékét egy teknősbéka őrzi a falon, az íróasztalom fölött. Abból a foltból képeztem ki, amit Andrea mázolt - talán mérgében - a falra. Gusztika nem lakik velünk, őt odaajándékoztam annak a beteg lábú fiúnak. Nekünk úgymint annyi más szórakozásunk van.

Picurkának is van külön szobája, igaz, hogy kicsi, de elfér benne a játékaival meg Gombóckával. Picurka most már nemcsak a Bankájával jár sétálni, hanem felváltva szokta vinni a félszemű mackót is, amit a Dunából halászott ki, apu kimondhatatlan öröme. Most már nekünk is van olyan szobánk, ami mindig rendes, ha jön hozzánk valaki. Filu is abban a szobában lakik, nagyon jó helye van, egy egész sarok, vagyis olyan kidudorodás, aminek minden fala üveg. Filu reggeltől estig fürödhet a napfényben. Azért a bajok az új lakásba is elkísérik az embert. Teljesen ráfelejtettem a rovargyűjtésre, és holnap már be kell adnunk a rovargyűjteményt. Feri fiókjában mindössze egy tört csápú szarvasbogarat találtam. Mert minden jobb példányt elhord a szakkörbe. Megnézem Gombóckát, talán van bolhája. A bolha is rovar, ha kicsi is.

Október 10

Újabb szenzáció: Olgi néni is elköltözött! Teljes csöndben és titokban átköltözött Budára, a másik sógornőjéhez. Hetti néni szerint azért megy el, mert nem tud a lakók szemébe nézni. Azt képzelem, hogy mindenki rajta nevet, amiért ilyen emberekkel barátkozott, mint Belvíziék.

Segítettünk Hetti néninek átrendezni a lakást. Még a szekrényt is felemeltük. Eddig mozdulni sem tudott a pici szobában, ahova Olgi néni bezúfolta őt. Most viszontlehet látni, milyen szép holmijai vannak. Nekünk a Radóval egy kis bronz iskolás fiú tetszett, amelyiknek az arca meg a két keze elefántcsontból van. Olyan helyes az arcocskája. Apu lemaradt a rendezkedésről, mert későn jött haza. Kiderült, hogy fogorvosnál volt. Nem is mondta, hogy már egy hete fáj a foga, csak a költözködés miatt nem ért rá törődni vele. Mikor ezen csodálkoztunk, nevetett, hogy ha neki fáj valami, az csak neki érdekes, másnak nem. Radó azt mondja, ha az ő papájának fáj a foga, akkor mindenkinek lábujjhegyen kell osonnia, és rádiózni sem szabad. Már egészen jól tudunk horgolni a Radóval. Karácsonyra horgolunk Picurkának egy gyönyörű bárányt, csak még fonalat kell vennünk. Aztán majd Hetti néninél horgoljuk. Olyan jó, hogy most át lehet járni hozzá. Már láttuk, hogyan kell a vajás tésztát hajtogatni.

Október 13

Most már nem írom tovább a naplót, mert nagyon sok a tanulnivaló meg a bábozás, meg úszni is járunk a Radóval, hogy izmosak legyünk. Befejezésül valami nagyon szépet kellene írnom. Amíg eszembe nem jut, addig leírok valamit, ami nem nagyon szép, de igaz. Még mikor költözködtünk, akkor derült ki, hogy a nyúlborömet megették a molyok. Feri éppen könyveket rakott táskába, mikorén kiszedtem a dobozomból a nyúlborót, és láttam, már alig van szőre.

Feri is látta. De nem szólt semmit. Pedig biztosan eszébe jutott, hogy tavasszal kérte tőlem, és én sajnáltam odaadni.

Olyan rendes fiú ez a Feri.

Az új szomszédainknak, akik a régi lakásunkba költöztek, van egy kisbabájuk, akit kocsiban lehet tologatni.

Mi is szoktuk tologatni a Radóval. Meg én egyedül is ki szoktam menni a folyósóra, tologatni, mikor nagyon unom estét.

Most már igazán kellene valami szép befejezést írni! Nem jut eszembe semmi. Ezért inkább csak lerajzolom, hogy milyen lesz Radó nyolcvan év múlva.

Akkorra már majd tudjuk, hogy mik lettünk. Hogy fogunk nevetni a Radóval!

-P-